CLEMENTIS ROMANI EPISTULAE.

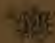
AD IPSIUS CODICIS ALEXANDRINI FIDEM AC MODUM

[illegible]

[illegible]

CONSTANTINUS DE TISCHENDORF.

ACCEDIT TABULA.

LIPSIAE.
J. C. HINRICHS, BIBLIOPOLA.
[illegible]

CLEMENTIS ROMANI
EPISTULAE.

EDIDIT

CONSTANTINUS DE TISCHENDORF.

EDITIO SECUNDA.

CLEMENTIS ROMANI
EPISTULAE.

AD IPSIUS CODICIS ALEXANDRINI FIDEM AC MODUM

REPETITIS CURIS

EDIDIT

CONSTANTINUS DE TISCHENDORF.

ACCEDIT TABULA.

LIPSIAE.
J. C. HINRICHS.
1873.

Epistula Clementis Romani ad Corinthios in litteris quae ipsas apostolicas exceperunt insignem ne dicam primum locum occupat. Posteritati illa quidem, pariter atque quae ementito auctore eiusdem Clementis altera dici solet, servata non est nisi codice Alexandrino sacros utriusque Testamenti libros complectente. Quem quum anno 1628 Cyrillus Lucaris, patriarcha primum Alexandrinus post Constantinopolitanus, ad Carolum I. Augliae regem per Thomam Roe ex legatione Turcica Londinum redeuntem dono misisset, iam quinque annis post Patricius Iunius, tunc bibliothecae Regiae curator, quae extremis foliis undecim continebantur opera apostolici viri nomine insignita cum orbe Christiano communicavit. Qua in re diligentissime illo sibi versatus videbatur, syllabarum vocumque deperditarum, litterarum vetustate exesarum, ipsorum spatiorum ratione habita. Repetiit editionem suam anno 1637, nec alii deerant qui eius vestigiis insisterent. Atque prodierunt usque ad annum 1866 ubique terrarum editiones Graecae, ut varias interpretationes praetereamus, plus triginta. Ex his celebritatem quandam adsecutae sunt praeter editionem principem quamvis inprimis vitiosam eae quas Henricus Wotton Cantabrigiae et Guilielmus Iacobson Oxonii publicaverunt. Ut enim Wottonus ipsum codicem sive, ut primi editoris verbis utar, laceras eius reliquias multo accuratius Iunio excussit atque 1718 plerumque ad litteram typis exscripsit, ita Iacobsonus plura quae dubia manserant sollerter indagavit et studiis ter repetitis (primum edidit 1838, quartum 1863) cum popularibus suis tum exteris bene consuluit. Quo autem maiorem per totum orbem Christianum doctum epistulis illis Clementis, ex quo primum prodierunt, honorem atque cultum habitum esse scimus, eo magis mirum videbatur nondum eiusmodi editionem paratam esse qua singula quae in codice supersunt quam accuratissime repraesentarentur. Quid quod nec Carolo Godofr. Woide nec Henrico Herv. Baber, quum edebant ex Alexandrino codice cum artificiosa imitatione antiquae scripturae, hic Vetus, Novum ille Testamentum, curae fuerat ut epistulae Clementis eisdem typis describerentur, quamvis non manu tantum eadem scriptae, sed etiam antiquis dignae visae essent quae unum cum ipsis sacris litteris corpus efficerent.

Mihi quidem dudum propositum erat ut illorum supplerem studia, praesertim quum ex recentioribus editionibus didicissem quam ambigua multorum locorum lectio mansisset. Qua mente quum ineunte anno 1865 Angliam repetissem, comperi aliquot annis ante Musei Britannici curatores ex sententia doctorum Oxoniensium et Cantabrigiensium reliquias Clementinas arte photographica exprimi paucisque exemplis edi iussisse. Quae res pro rei natura partim tantum bene cessit. Ut enim multorum locorum scriptura pro vetustate codicis non satis conservata est ut vitro photographico perspicue reddi potuerit, ita olim, brevi postquam codex pretiosissimus Londinum advectus est, imprudenter infusa gallarum tinctura plures paginae tantopere maculatae sunt ut photographus non tam litteras quam maculas reddiderit. Unde factum est ut de undecim foliis illis paginae novem maculis nigris plus minus deformatae ex manibus photographi prodirent, quattuor vero paucis exceptis ad eruendam scripturam adhiberi omnino vix possent. Hinc non erat cur ipse a proposito desisterem; poterat tamen photographica illa editio, cuius de paucis exemplis sex supererant, nonnihil mihi utilitatis afferre. Impetrata igitur a nobilissimis Musei Britannici curatoribus venia, ipsum codicem, quem plerique vel digito tangere vetantur, studiose pertractavi maximamque Clementinorum partem manu mea descripsi. Praeterea illi, quo singulari erga me favore sunt, ipsius photographicae editionis exemplum dono mihi dederunt, quo melius varias antiquae scripturae rationes imitari et spatia quae litterae deperditae occupasse viderentur indicare possem.

Adhibitis igitur typis meis Sinaiticis quantum utriusque epistulae in codice Alexandrino superest ad litteram exscripsi inque Appendicem meam codicum celeberrimorum Sinaitici Vaticani Alexandrini anno 1867 recepi. Cuius libri exemplaribus intra paucos hos annos divenditis Clementinas eius partes singillatim nunc repetere placuit. Qua in repetitione etsi non eisdem quibus in Appendice typis usus sum, tamen similitudo ipsius libri antiqua manu scripti tanta conservata est ut accuratiora studia de singulis locis, inprimis eis qui propter lacunas dubii sunt, maiorem in modum adiuventur.

Nec vero frustra denuo post tot alios Clementina ista ex ipso codice edendi laborem in me suscepisse mihi videor. Nec enim pauca magnam legendi difficultatem habent sibique oculos exercitatissimos poscunt; rursus vitiositas ipsius antiquae scripturae praesumentem cogitatione id quod scribi debebat facile in errorem ducit. Unde videntur excusationem habere si qui legendo falsi sunt. Falsi autem sunt passim omnes ubi iam nihil dubii relictum est; alia quae prout sunt dubitationem habent, nunc demum probabili coniectura constitui poterunt. Ita, ut ex vitiis per duo haec saecula repetitis aliquid exemplorum afferamus, hucusque editum est prioris epistulae capite 49. ineunte: το μεγαλειον τηϲ καλλονηϲ αυτου τιϲ αρκει ωϲ εδει ειπειν. In quibus quis non videt parum concinne scriptum esse τιϲ αρκει ωϲ εδει ειπειν? Scilicet hanc lectionem finxit Iunius, nec veram substituit quisquam eorum qui posterioribus curis toties eum correxerunt. In codice vero scriptum est: τιϲ αρκετοϲ εξειπειν, quae verba me quidem iudice nihil dubii habent, licet mediae

litterae in membranam laceram incidant. Quae laceratio sane docet qui fieri potuerit ut omnes ante me fallerentur.* Eodem capite ineunte omnes editiones habuerunt τηρησατω, ipse vero codex ϖοιησατω. Rursus capite 50. ineunte male ex codice eruerant αμ ατταξιωση pro αμ (μ supra scripto) καταξιωση, quo de loco vide commentarium. Similiter vitium iuventum est ubi revera non est 1, 2 εκοσμημεμοι. Omnino enim κεκοσμημεμοι est. (Contra 1, 44 εδωκασιμ legitur.) Etiam peius est quod 1, 21 λεγει γαρ ϖουμ detectum est, quo loco punctum post ϖου fefellit. Huc trahi etiam potest 1, 2 ubi αμαμμησικακοι ex codice protulerunt varieque commentati sunt. At est αμαμμησικακοι, syllaba prima inepte repetita. Constanter 2, 6 editum est ααπτεσ pro ϖαμτεσ, item 1, 54 εμ κω, quod satis obscuro loco legitur, pro εμ χω̄. 1, 12 in verbis ο γαρ φοβοσ και [τρο] μοσ nemo vidit post και superesse ο, unde και ο τρομοσ edendum erat, nec magis visum est 1, 8 μετα ορκου pro μεθ ορκου, aut 2, 6, quod miror quum planissimum sit, τομ κοσμομ ολομ pro τομ ολομ κοσμομ. 1, 5. hucusque post βραβειομ supplendum esse putarunt υπειχεμ, υπεσχεμ, απεσχεμ. At superest -ξεμ, quo nihil horum recte suppleri docetur. Item in ordine verborum errarunt qui 1, 20 εμ ειρημη και ομομοια ϖοιουμται ediderunt; hoc enim loco εμ ομομοια και ειρημη legitur. Ad 1, 30 male refertur in codice esse αγιομ notatis ου litteris super ιο. At scriptum est αγιουμ, ut recte iam Iacobsonus indicavit. Additis igitur litteris ου manu haud dubie et ipsa antiqua manifesto αγιου ουμ scriptum est. Earum porro lectionum, ad quas in editionibus corrigendas accuratior spatii ratio valeat, exempla haec sunt: 1, 13 εαυτουσ ϖροσ, cui lectioni εαυτουσ εισ praestat; 1, 32, ubi potius ιερεισ τε και λευιτασ quam ιερεισ και λευιτασ restituendum est; 1, 33 ubi non τη εαυτου ϖροσταξει a spatio commendationem habet, sed τη εαυτου συμταξει. 1, 7 nec [βλεπω] μεμ τι καλομ cum spatio satis convenit nec [και ϖρο]σδεκτομ. 1, 56. vix ϖαιδε[υει θεοσ], fortasse ϖαιδευει θσ̄,** pro spatio legi potest, certe non potest ϖαιδ. ο θεοσ. 2, 4. εμ τ[οιου]τοισ edendum est, non εμ τ[ου]τοισ. His unum tantum locum addamus, ubi intellectu difficile est quomodo potuerit errari. Locum dico 1, 53, ad quem apud Iacobsonum ex eoque apud plures editores haec leguntur: „αμαβα[μτοσ]. Editores qui lineam sinistram του Ν censebant esse Ι, exhibent αμαβαιμομτοσ. At lacuna non nisi sex literas admittit; et tempus aoristi melius cum contextu congruit.“ Haec falsa sunt propterea quod ομαβαι exeunte versu positum est absque ulla lacuna; lacuna vero solo ineunte versu proximo est. Quo tandem modo Ι exeunte versu eoque salvo nec obscuro positum pro priore parte litterae Ν haberi potuit?

Mentio autem hoc loco facienda est duarum editionum, quae brevi post Appendicem meam prodierunt, altera exeunte anno 1869 Londini et Cantabrigiae, altera Lipsiae ineunte anno 1870. Lipsiensis editio

* Ceterum hanc editionis Iacobsonianae priorumque omnium emendationem iam anno 1865, Cantabrigiae dum versabar, cum amicis meis Cantabrigiensibus communicavi, unde facile si quis post me codicem inspexit, eandem lectionem confirmare poterat.

** ut idem codex 1, 21 ισχυι pro ισχυει habet.

debetur indefessis studiis viri clarissimi J. C. M. Laurent; Anglica clarissimo professori Cantabrigiensi J. B. Lightfoot. At utramque ita excolendam ut prioribus emendatiores prodirent, non minimum Appendix mea valuit. Tamen Lipsiensis editor iam dudum operam dederat ut locis mancis vel etiam corruptis probabili coniectura verum restitueret. Atque Anglicus editor meis uti emendationibus non satis habuit, sed tum per amicum editionem Iacobsonianam denuo cum codice conferendam curavit, tum ipse quae apud me differre a suis viderat ad codicem Londinensem exegit.* Quo factum est ut aliquoties rectius me scripturam codicis duret. His enim vitium codicis a me correctum vidit: 1, 35 et 1, 39. Illo enim loco non σωματοσ σου scriptum est, ut edidi et librarius scribere debebat, sed σωματοσ μου, et altero loco σητορ τροποσ pro σητοσ τροποσ in codice est, quemadmodum Guilielmus Wright, a custodia librorum Mss. Musei Brit. et professor litterarum Arabicarum apud Cantabrigienses, vir mihi amicissimus, roganti rescripsit. Idem confirmavit 1, 57. potius cum Lightf. ϖροειλα (i. e. ϖροειλαμτο) quam mecum ϖροσιλα (i. e. ϖροσιλαμτο) legendum esse; malebat etiam 1, 15. κατηρωμτο quam κατηρουμτο, litteram υ aversae paginae tribuens, qua de lectione ipse Lightfoot: I looked several times and could not distinguish it. Aliis quoque locis, ut eo quem modo vidimus, testatur Lightf. scripturam codicis se non adsequutum esse, repetit tamen quod ipse legi. Cuiusmodi sunt 1, 51. τιμοσ τωμ [το]υ αμτικ[ειμε]μου 1, 50. χυ in verbis βασιλ. του χριστου 1, 42. secundum α in καταρωθημεμ „as Tisch. reads it, but I could not see distinctly“.** Aliis denique locis aperte ille falsus est, confirmante meam lectionem Guilielmo Wright. 1, 6 enim legi mavult δαη αιδεσ, adnotans: „The second α begins a new line.“ At in codice sine dubio est δα μαιδεσ. 1, 11 ad κριθειση notat: as I read it, but Tisch. and Jacobs. give it κριθηση. Errasse Lightfootum ipsa tabula photographica docet. Ibidem ετεροιγρωμοσ a Guil. Wr. confirmatur, Vansittart malebat ετεροιγρωμου, et Lightf. dicit: „The lest letter appeared to me like σ with possibly γ superposed“.

* Refert de ea re in Prolegg. pag. 24. hunc in modum: Before I was aware that Tisch. was engaged upon this facsimile, I had with a view to this edition procured a new and thorough collation of the text of these epistles through the kindness of Mr A. A. Vansittart, who at my request undertook the work; and we found that notwithstanding the labours of previous editors the gleanings were still a sufficient reward for the trouble. On the appearance of Tischendorf's facsimile, I compared it with Mr Vansittart's collation, and found that they agreed in the great majority of instances where there was a divergence from previous editors. h. l. adscribit lectionem 1, 49 a me inventam τισ αρκ τοσ etc., de qua supra p. VI. diximus. Tum pergit: In some readings however they differed: and in such cases I have myself inspected the Ms (repeating the inspection at three different times, where the writing was much defaced), in order to get the result as accurate as possible. There still remain however a few passages where the Ms is so injured that it is impossible to determine the reading with certainty. Tischendorf's text contains several errors, which however are for the most part corrected in the preface. Quod vero addit, διακομιαμ pro διαμοιαμ a me datum esse, id quod non ex lectionis diversitate sed ex incuria transscribentis fluxit, id et ipsum dudum correxeram in nota m. Maio a. 1869 addita volumini I. Ni. Ti. ed. VIII. crit. mai. Prolegg. p. XX. Ibidem 1, 40 τασ τε pro τασ δε „consulta rursus imagine photographica“ substitueram.

** 1, 40 confudit Lightf. in editione εκελευσεμ post επιτελειμ cum εκελευσεμ post ατακτωσ. Dicit vero: „Tisch. deciphers ε . . . ευσεμ. I have looked again and again, but could only read (and this doubtfully) the initial ε.“

1, 36. vult „οσω i. e. οσωμ“ legi, non οσω. At id prorsus a vero abhorret, neque locus est totius codicis quo οσω̄ vel simile quid mediis in verbis pro οσωμ ponatur. De tribus locis 1, 12. 1, 43. 1, 53 vide commentarium.

Mira vero est, ut supra iam significavimus, scripturae antiquae vitiositas, qua re Alexandrinus codex aemulum se Sinaitici et Vaticani praebet. Exempla quaerenti instar omnium esse poterunt ΟΙ (non ut alii retulerunt οι) ΜΗ pro ει μη, εψεται pro οψεται, οταρ pro οταμ. Alia ex ingenti numero sunt τησ pro τασ, αλλασ pro αλλα, αδελφουσ pro αδελφου, λυχμομ pro λυχμοσ, αριθομ pro αριθμομ, εγγοισ pro εργοισ, καταλιλιασ pro καταλαλιασ, ωουμτεσ pro ωοιουμτεσ, ωιστισ pro ωιστοσ, τελευτηκοτοσ pro τετελευτηκοτοσ, εξαιχμησ pro εξαιφμησ, κρυματα pro κυματα, μομ pro μομομ. Unde clarum fit, Alexandrinum pariter ac nobile illud antiquissimorum codicum par quod modo diximus, ab artifice scribendi eoque ut videtur Alexandrino Graecarum litterarum tantum non ignaro scriptum esse. Nihilominus ipse passim inter scribendum se correxisse videtur, quod emendationum et ratio et paucitas suadent, cf. infra ad 1, 20. 51 et alibi. Vix enim diorthotam hunc in modum officio suo functum esse crediderim. Ceterum cum scripturae vitiositate convenit interpunctio, quae saepissime ubi minime apta est invenitur, quemadmodum legitur αι αμαρτιαι· υμωμ, εξηλθεμ· εκ τησ γησ αυτου, τη εαυτου· δυμαμει. Inprimis versu exeunte punctum adponere scriptor adamat, nulla sensus ratione habita. Ceterum puncta quibus scriptor usus est pleraque medium locum tenent, multo pauciora vel ad pedem vel ad caput litterae eius quae praecedit adposita sunt. Quae varietas ex mera scriptoris licentia fluxit, nec cum potestatis discrimine coniuncta est.

Quomodo auctor codicis inscripserit Clementis epistulas, non satis clarum est. Quod ut probabiliter definiri possit, quaerendum est quid eis de marginibus ubi titulorum locus erat perierit. Quod de prioris epistulae titulo superest, κοριμθιουσ α, id in priore quidem editione accurate eo ipso loco expressimus quem singulae litterae in codice habent. Hinc apparet quantum spatii ante κοριμθιουσ sit. Minus recte puncta a nobis notata sunt. ωροσ enim quod praecessit non seiungendum erat a κορ litteris. Non credibile est nil nisi ωροσ κοριμθιουσ ᾱ fuisse inscriptum. Spatii vero ratio omnino adiuvat κλημεμτοσ ωροσ κοριμθιουσ ᾱ statuentem. Quem titulum ipsa subscriptio prioris epistulae pag. 37. a nobis exhibita confirmat. Atque similiter habet index libris utriusque Testamenti in codice Alexandrino praepositus, ubi post αωοκαλυψισ ιωαμμου legitur: κλημεμτοσ εωιστολη α΄, κλημεμτοσ εωιστολη β. omisso quidem eorum nomine ad quos epistulae illae datae sunt.

Dudum ab editoribus indicatum est inter fol. 9 (pagg. 33—36) et 10 (pagg. 37—40) desiderari folium. Quod quo iure primum a Iunio assertum esset quum quaerebat Iacobsonus, ita existimavit, Iunio „forte codicem conferre contigisse priusquam a bibliopego Anglico praescissus fuisset et in corio compactus.“ Haec mihi opinio perquam mira videtur. Quum enim omnium foliorum margines interiores abscissi sint, quid tandem sibi vult bibliopegi Anglici mentio? Certe hunc nemo suspicabitur eo temeritatis processisse ut folia

tam misere detruncaret. Sin vero iam tum soluta erant singula folia, nihil ad hanc rem bibliopegi Londinensis opus pertinet. Sed aliud est quo haec res ad liquidum perducitur, quod omnes hucusque fugisse, et ipsum mirum est. Fuit enim, media ut puto aetate, qui singula folia numero notaret signis arabicis adhibitis. Horum signorum exteriore margine etiamnum plura cernuntur. Hinc folium 6 (pagg. 21—24. apud nos) numerum ١٣١ (131) habet, fol. 7 (pagg. 25—28) ١٣٢ (132), fol. 9 (pagg. 33—36) ١٣٤ (134), fol. vero 10 (pagg. 37—40) ١٣٦ (136). Quum igitur hi foliorum numeri ponebantur, pluribus certe abhinc saeculis, inter fol. 9 (pagg. 33—36) et 10 (pagg. 37—40) folium numero 135 notatum erat. Atque hoc unum periit; nec enim caussa est cur codicem tunc quum numeris arabicis signabatur ipso eo loco non integrum putemus fuisse.

Satis etiamnum apparet, primum versum alterius ad Corinthios epistulae minio scriptum esse; eodem modo initium prioris epistulae insignitum fuisse, quamvis paullo minus appareat, pro certo habeo.

In aetatem huius codicis rursus diligenter inquisivi, quum per duas fere hebdomades quotidie manibus eum tenebam. Etsi inveni aliquot loca quibus antiquissimae scripturae elegantia formis productis atque oblongis imminuitur, tamen non possum quin confirmem ab aetate codicum Sinaitici et Vaticani uno fere saeculo Alexandrinum abesse i. e. circa medium saeculum quintum videri scriptum.

Sed ab epistulis Clementis discedere non possum quin breviter dicam de codice Ferrarensi palimpsesto, quem longo abhinc tempore cum aliis tum mihi iniecta est spes ad Clementinas litteras valiturum. Quum anno 1843 Venetiae in bibliotheca S. Marci codicibus excutiendis operam dabam, unus e bibliothecariis Ferrarensibus obiter mecum communicavit, esse Ferrarae codicem palimpsestum antiquiore scriptura epistulam Clementis priorem continentem; se ipsum cum Angelo Maio examinasse, sed scripturam tantum non cum Londinensi consentire. Magno ex illo tempore desiderio thesauri Ferrarensis tenebar. Quod enim bibliothecarius nuntiaverat, confirmabat quodammodo Fridericus Blume in Itinere Italico, cuius vol. 2. pag. 179 a Maiero antiquiorem illam codicis Ferrarensis scripturam detectam, et vol. 4. pag. 239 Carolo Witte auctore cum aliquot Gregoriorum et Chrysostomi scriptis Clementinum opus ibi contineri dicit. Augebat spem celeberrimus Professor Halensis, qui accuratiora roganti mihi rescripsit, non tam priorem quam alteram Clementis epistulam Ferrarae ante 40 annos se invenisse, nonnihil etiam descripsisse, descripta Thiloni tradidisse, apud quem quo devenerint latere. Hinc nuper i. e. anno 1866. Romam quum repetebam nihil antiquius habui quum ut Ferraram me conferrem. Librum exspectatissimum iam manu tenenti oblata est Angeli Maii quaedam de libris Mss. Ferrarensibus dissertatio, qua Clementinae epistulae a se inventae mentionem facit. Denique ipse ille bibliothecarius anni 1843, nunc canonicus, ex aede eius urbis cathedrali arcessitus est, qui cum Maio olim folia rescripta perscrutantem certe inscriptionem epistulae κλημεντοσ του ρωμησ suis se oculis vidisse asserebat. Hunc quem laudabat titulum feliciter mox inveni. At usura falsi gaudii fruebar. Revera illud quidem ibi scriptum est: κλημεντοσ επισκοπου (unde του apud Maium fluxerat)

ρωμησ, sed praecedunt: βιοσ του αγιου μαρτυροσ, et sequuntur του μαρτυρησαντοσ etc. Huic vitae Clementis, in quam passim in actis sanctorum manu scriptis incidere me memini, cum epistulis eiusdem viri apostolici nihil commune esse, inter eruditos constat.

Adiunximus libro huic tabulam, qua scriptura codicis Alexandrini imagine photographica translata in lapidem expressa est. Redditi sunt loci tres: primus ex capite 9. prioris epistulae est: Διο ὑϖακουσωμεν τη μεγαλοϖρεϖει etc. Alter est ex eiusdem epistulae capite 5. et verba repraesentat celeberrima de itinere Pauli εϖι το τερμα τησ δυσεωσ. Tertius ex alterius epistulae capite 7. desumptus est: [καν εγγυσ του στε] φανου γενωμεθα. Οιδαμεν etc. Accedunt versuum aliquot initia ex paginis nostris 21 et 22. Quibus veteris scripturae exemplis docetur quanta passim, inprimis exeuntibus versibus, litterarum sit inaequalitas, proptereaque quam difficile saepe sit e spatio deperditarum litterarum coniecturam facere.

Scribebam Lipsiae medio mense Augusto anni 1872.

COMMENTARIUS.

De ea vocalium et diphthongorum permutatione quae a similitudine pronunciationis pendet maximeque cernitur in itacismis qui dicuntur, in antiquissimis libris plerisque frequentissima, non referemus singillatim in hoc commentario. Saepe autem permutantur η ι ει, quemadmodum legitur αιφνηδιουσ, ηυλησθησαν, ϖροστηθεισ, ϖροσκλησεισ, ηληκην, item καθικουσαν, μυκτιρηζουσιν: βραδειον, λειϖαρα, ειλεικρινεισ, εϖαγγελειασ, ηττονει, ερεισ pro εριν, ϖοιησειν pro ϖοιησιν, item υϖοδιγματων, ϖιστι, διωχθισαι, συγγενιασ, ιλικρινωσ, σημιωσιν, ϖεινιρον: etiam (1, 1.) ξενοισ pro ξενησ. Nec minus inter se commutantur αι et ε, ut quaevis pagina docet, cuiusmodi sunt εϖοιειται, αιτοιμοι, οσταιων, ϖαιδιον pro ϖεδιον, ευκλαιη, ϖαραικβαινων, ϖισταιωσ, ελαιουσ, δωραιων, αιϖερομενον, γεννεα, εξερετοι, ακερεοι, εϖεσεν pro εϖαισεν. Maiore neglegentia factum est quod aliquoties ο et ω et aliae litterae permutatae, litterae praetermissae, syllabae duplicatae vel omissae, tot denique alia scribendi vitia commissa sunt. Huius generis insigniora certe referendi consilium est.

I, 1. νομιζομεν: sic probabiliter iam dudum expleverunt lacunam. Nullum litterae quae ι praecessit vestigium est quod δυσοιζομεν aut οικτιζομεν reponere suadeat. De ξενοισ pro ξενησ iam relatum est. εϖιεικην ν: apparet εϖιεικην εν scriptorem voluisse. Accusativi ut εϖιεικην plures infra sequuntur. Hoc ipso capite habes ασφαλην, cap. 14. ασεβην, cap. 26. σαρκαν, atque cap. 29. ipsum εϖιεικην redit. Pro ϖορευεσθαι recte correxerunt editores εϖορευεσθε.

I, 2. εδιδετο: sic codex. παρεδιδετο, διεδιδετο, εγεδετο in Novo Testamento ex antiquissimis codicibus edidimus. Malebat Laurent εδιδετο propter εγιρετο quod sequitur. Postea sequitur πεποιηθησεως. Pro αμαμμησικακοι ante me αμαμμησικακοι legerant.

I, 3. codex δοθη et τησ ποιηρασ pro εδοθη, et τασ πονηρασ. Item απεγαλακτισεμ, pro quo iam Iunius απελακτισεμ substituendum censuit.

I, 4. ζηλοσ pro δια ζηλοσ, rursus δια ζηλοσ pro ζηλοσ scriptum est.

I, 5. φθονο[μ οι μεγι]στοι: sic Birrio praeeunte plerique. Idem proposuit αριστοι et κρατιστοι, Lightf. καλλιστοι. Spatii ratione κρατιστοι et καλλιστοι magis quam αριστοι et μεγιστοι commendantur. Equidem haud scio an και οι pro οι proponam. στυλ[οι εδιω]χθησαμ nihil dubitationis habet. Quod vero sequitur, θανατο[υ ηλθομ], ut cum Wottono plerique scripserunt, Laurent cum θανατο[υ εποθομ] commutavit; nec enim ηλθομ illud certissimum videtur. Quintus versus αποστολου'σ. ο πετρ] expleri solet, ac vix aliud nomen substitui posse videtur. Tamen non ita scribi solet ut πετρ exeunte versu, οσ ineunte ponatur. Non dubium est ουχ ε[μα ου]δε δυο. Primae litterae post ουχ dimidia fere pars etiamnunc superest. Eadem ratio est litterae η post υπ. (Lightf. „I could discern traces of a letter, but these might belong equally well to an ε or an η"). Propterea rectissime υπ[ηνεγκεμ] scribi videtur. Post ζηλομ recte και ο perisse Iacobsonus statuit. Versu 11. post βραβιομ membrana abscissa est neque litterae quae sequebatur vestigium superest, eo vero qui sequitur versu certum est ζεμ. Nec aliter de utroque loco post me Lightf. Nec igitur απεσχεμ cum Iunio nec υπεσχεμ cum Wottono aut υπειχεμ scribi potest. Quod Laurent et Lightf. proposuerunt, υπεδειξεμ, et ipse probo. Versu 12. post φορεσασ nihil legi potest: id quod confirmat Lightf. Ex ipsa tabula photographica apparet nihil membranae post φορεσασ superesse quod φ contineat. Probabiliter tamen [φυγα]δευθεισ restitutum videtur. Iunius παιδευθεισ, Coteler. ραβδευθεισ voluerat. De verbis επι το τερμα cf. tabulam nostram. επι satis perspicuum et certissimum est.

I, 6. δαμαιδεσ και διρκαι: ita omnino codex habet, ut iam supra vidimus. Confirmavit etiam Guil. Wright. Errarunt Wordsworth et Lightf. qui δαη αιδεσ pro δαμαιδεσ legisse sibi videbantur. Falsissimum est quod scripsit Lightf.: The second α begins a new line." Ceterum liberrima coniectura Wordsw. Clementem μεαιδεσ παιδισκαι scripsisse voluit, id quod recepit Lightf.

I, 7. υπομμησκομ[τεσ]: sic. Codex σεμμομ τ[et]σεωσ. Proposuit Iunius τ[ησ] [αγιασ κλη]σεωσ. Haud male. Quod Millius proposuit, τ[ελειω]σεωσ, ita emendandum est ut scribatur: τ[ησ] [τελειω]σεωσ. Id quod Lightf. recepit. Laurent maluit τ[ησ] [του θυ κλη]σεωσ, at haec spatium excedunt. Versu 2. praeeunte Iunio plerique dant: [βλεπω]μεμ. At id non explet spatium. Rectius Lightf. [γιμωσκω]μεμ, vel potius [Γ̄ῑμωσκω]μεμ. Quod Laur. coniecit, [καταμοησω]μεμ, nimium litterarum praebet. Versu 3. pro spatii ratione scripsi

[και τι προ]σδεκτον pro Iunii coniectura [και προ]σδεκτον. Lightf. [και ευπρο]σδεκτον. Versu 7. πατρ]ι αυτου scripsimus praeeunte Bleekio aliisque. Pessime ante ονμα suppleverant. Sed πατρ]ι ad explendum spatium non satis est si πρι, quo compendio scriptor plerumque utitur, positum statuimus. Tum rectius cum Lightf. και πρ]ι substituitur. At legitur etiam πατρος plene pag. 8. versu 16. Ineunte versu 10. αμελθ]ωμεν et αμ]ωμεν proposuerunt. Illud iusto plus, hoc iusto minus litterarum habere videtur. Illud ferri nequit nisi certe Αμελθ]ωμεν fuisse statuamus; αμ]ωμεν certe cum αμει]ωμεν commutandum esset.

I, 8. versu 8. linea super ουνον ita ut edidimus revera in codice posita est.

I, 9. πιστισ: scribi debebat πιστοσ.

I, 11. κριθησησ: sic omnino codex, quod iam diximus a Guil. Wright confirmatum. Male Lightf. κριθεισησ. Ibidem ετερογνωμοσ (pro-γνωμονοσ) est, ut iam Iacobsonus legerat. Vansittart legit ετερογνωμου, falsus aversa pagina, unde teste Wr. υ in ευρεθη translucet.

I, 12. εκπεφθεντων: sic. Pagina 8, 1 sqq. satis ambigitur de explendis lacunis. Versu 1. plerumque editur [ανδρεσ προσ σε ηλ]θον. Vix recte. Lightf. proposuit: [ιδου εισηλ]θον. Ego praetulerim: [προσ σε εισηλ]θον. Tum τησ[γησ ημων] εξαγαγε non cum Lightf. in τησ[γησ συ ουν] εξαγαγε mutandum puto. Vix dubia quae sequuntur: βα[σιλευσ ου]τωσ, εισηλθον [οι δυο αν]δρεσ, προσ με [αλλα τοχε]ωσ. Versibus vero 7 et 8. malo πορευον]ται ουχ] υποδεικνυουσα αυτοισ ε[κειμουσ] cum Cotelerio quam πορευον[ται οδον] υποδ. αυτοισ ε[ναντιαν] cum Iunio, quem etiam Lightf. secutus est. Litterae Κ exeunte v. 8. non superest est nisi altera pars, quam Lightf. posse etiam litterae Ν esse opinatus est. οτι [κσ ο θσ] υμων recte iam Iunius dedit. item υμιν [την πο]λιν ταυτην. και ο[τρο]μοσ: ita in codice. Male huncusque articulum praetermiserant edd. τοτοεγοσ: pro το στεγοσ sive το τεγοσ. Illud στεγοσ eo commendatur quod scriptor ex στ inepte το fecisse videtur. Alterum qui praeferunt, duplicatum το omissa littera τ ante εγοσ volunt. Sequitur autem σου, non ου, ut ab aliis assertum est.

I, 13. εν αυτη: scribi debebat εν αυτω. εαυ[τουσ ει]σ: sic potius pro spatio scribendum quam, ut cum Iacobsono ediderunt, εαυ[τουσ προ]σ.

I, 15. Pro κολληθωμεν videtur primum κολλωθωμεν scriptum fuisse, sed ipse se scriptor correxit. κατηρωντο: vide supra. Dederam in ed. priore κατηρουντο, ad quod Lightf. notavit „I looked several times and could not distinguish it." Tamen Guil. Wr. confirmavit ω, non ου. Versu 9. paginae 10. αναστησομεν scriptum pro αναστησομαι sive -σομε.

I, 16. οψεται: miro vitio pro οψεται. In μακροβιον videtur ι ex α correctum. ελθοντοσ: ita codex pro ελθοντεσ.

I, 17. ταπεινοφρονουν: sic. κατην[: plerumque dederunt κατην[ορουν λεγει]. Lightf. praefert κατην[ορει λεγων]. Deinde ρυπ[ου ουδ ει] edi solet. Putest tamen etiam ρυπ[ου ουδ αν] vel potius cum

Laurent adhibito Iob. 14, 4 sq. ρυπ[ου εαν και] scribi. Postea recte Iunius ολω [τω οικω], Colomesius της [υπηρε]σιας αυτου, Wottonus α[ιγυπτον] δια. Reliqua iam recte Iunius: και των [αικι]σματων, κακε[ιμος], εμ[εγα]λορημονησεν, ε[κ της] βατου, διδο[με]νου et πειραι[εις].

I, 18. πλωμεισ: sic codex.

I, 19. ταπειμοφρονον: plerique praeeunte Iunio correxerunt ταπεινοφρον. Rectius Laur. et Lightf. -φρονουν. Ibidem αλλας vitiose scriptum pro αλλα.

I, 20. κρυματα, ταγαις, μεθοπωριμοι: ita codex. Praeterea mira neglegentia edi consuevit εν ειρηνη και ομονοια ποιουνται, quum codex praebeat εν ομονοια και ειρηνη ποι. Altero ordine eadem verba paullo post scripta sunt.

I, 21. Pessime opinati sunt πουν pro πον· in codice scriptum esse. Confuderant punctum quod sequitur cum μ. Ibidem est λυχνον: sic pro λυχνος, item εγκαυχωμενοι pro -νοις.

I, 23. εξαιχνησ: sic codex, paullo ante εξεφρησ.

I, 24. αμισταται η[: „Post η elidimus ι, quod satis apparet. Est autem potius prior pars litterae Η quam Μ." Ad haec Lightf. notavit: „I could only discern a stroke which might as well belong to a μ as to an η; and the parallelism of the clauses suggests the omission of the article". Quod de parallelismo an recte senserit dubito. Praecedunt: κατα και[ρον], ubi Lf. mavult [ρους], ημερ[α και]νυξ, δηλους[ιν]. Sequuntur επερ[χεται] βλεπωμ[εν τους. Pro [βλεπωμ]εν Iunius invito spatio [ιδωμ]εν dederat. Post ο σπορος vero cum Iunio πασι δηλον suppleri posse recte negavit Iacobsonus. Ipse praeeunte Wottono κοκκου voluit. Quod vide ne sine articulo post ο σπορος legi nequeat, ut recte monuit Lightf. Hinc Lightf. της γης proposuit, cui et spatium et contextus conveniunt. Sequuntur εξηλ[θεν ο σ]πειρων. Tum vero [και βληθε]ντων edunt. At sunt plures litterae quam spatium capit; quapropter και omittendum videtur. Certa vero videntur πε[σοντα] et δι[αλυεται], quorum prius Iunius dedit, alterum (adhibito Theophilo ad Autolyc. 1, 13) Millius. η μεγα[λειοτ]ης debetur Wottono, [ανισ]τησιν et πλει[ονα] αυξει iam apud Iunium leguntur, pariter ac quae sequuntur [ιδω]μεν, [γιν]ομενον, [το]ποις.

I, 25. μονογενησ: sic, item τελευτηκοτος, βασταζον et διανευει, cuius loco primus Clericus διανυει reposuit.

I, 29. αριθον: sic, omisso μ.

I, 30. αγιου ουν: in codice est αγιουν (non ut alii voluerant αγιον), suprascripto ipsa prima manu ου inter ι et ου, unde fit αγιου ουν. Pro αγνους Cotelerius proposuit αναγνους, Colomesius, quem plerique secuti sunt, λαγνους. Pro εδεηθη scribi debebat εδοθη.

I, 31 et 32. πεποιθησ[εως γινω]σκων iam Iunius, item ιδε[ως εγενε]το, ταπεινοφρ[οσυνης], προς [Λαβαν], εδοθ[η αυτω], ϊλικριν[ως], επιγνωσεται [τα με]γαλεια, δεδομε[νων]. Iacobsonus vero recte αυ[του δι αδελ]φον proposuit pro Iunii coniectura αυτου φευγων αδελ]φον. Versu vero 9. cum Lightf. scribendum του [ιηλ· ευν]; non est enim

cur ει pro εαμ cum reliquis praeferatur. Versu vero 13. post εξ ουτωμ (quod cum Iunio corrigendum αυτου) γαρ scribe ιερει[σ τε] και. Editores priores omiserant τε invito spatio. Mecum facit Lightfoot. Pro ημερασ versu 30. corrigendum ημετερασ, item v. 34. τουσ αω pro του αω.

I, 33. lacunas huius partis probabiliter expleverunt Wottonus et Iunius. Hic enim dedit περιεχομ[τοσ αυ]την, ηδρασεμ [επι το]μ, βου[λημα]τοσ, εμ αυ[τη ξ]ωα, ille explevit συ[μεσει διεκο]σμησεμ, τε [διεχω]ρισεμ, egregie adiuvante Iohanne Damasceno in Parallelis sacris. Vide ed. Lequien II, 310. Versu vero 7. paginae 21. τη εαυτου [συμτ]οξει legendum censui pro eo quod invito spatio edi solet προσταξει. Lightf. nuper proposuit etiam [διατ]αξει et [επιτ]αξει. Eo vero versu qui sequitur spatium docet non aliud in codice scriptum fuisse quam θαλασ[σαμ κ]αι τα. Si quis θαλασσαμ τε και τα mavult, ut Lightf., non dat sed emendat scripturam codicis. Paullo post codex εγγοισ pro εργοισ praebet. Praeterea ο posterius in υποგραμμομ videtur ex α ipsa prima manu restitutum esse.

I, 34. codex λιτουργουμ pro ελειτουργουμ.

I, 35. μεταλοβωμεμ: ε posterius super ο eraso positum videtur. Ante πιστεωσ post διαμοια ημωμ Iunio videbatur δια inserendum esse, quod multis placuit. καταλιλιασ: ita codex pro καταλαλιασ. Idem habet φιλοξεμιαμ, quod emendationem flagitat. Paullo post sequitur μομ pro μομομ. Versu 6. pag. 23. επι στοματοσ μου post alios a me in ed. 1. datum est (vide supra); sed σου pro μου debebat dari. Paullo post εξαβαλλεσ codex pro εξεβ. et αδελφουσ σου pro αδελφου σου.

I, 36. δια τουτου: ita prima manu ex δια τουτο effectum Pro οσω (ante διαφορωτερομ) per manifestum errorem a Lightf. codex οσω praebere dicitur, qua de re iam supra diximus. Iam Iunius restituit κ[αι την κατα]σχεσιμ, τ[ησ γησ], αυ[τομ καθου] εκ. αμ [θω τουσ] εχθρ, υποποδιο[μ των πο]δωμ. De ea lacuna quae sequitur ita statuendum est, ut ουμαε[χθροι] possit scriptum fuisse, sed spatio satis convenienter etiam κυ addi potest, non item αυτου. Sequitur αμτιτοσσ[ομεμοι]. Post alterum θεληματι sat spatii est ut αυτου (vel etiam ΤΟΥΘΥ scriptum fuisse dixeris. Minime vero a Wottono θυ aut ab Iacobsono ι ad lacunae finem adhuc cerni poterat; in eandem enim membranae partem ea verba incidunt, qua abscissa perierunt quae versibus eis qui antecedunt et qui sequuntur desiderantur. In quam notam editionis meae prioris Lightf. dicit: „The Ms is correctly read by Tisch. — Having regard to the context, αυτου is better than του θυ —".

I, 37. Nihil dubii habent αμδ[ρεσ αδελ]φοι, εκτεμεια]σ εμ τοισ] αμωμοισ, προστογμασιμ [αυτου], στρα[τευο]μεμουσ, η[μωμ]. De ειεκτ[vero mihi sic videtur. In codice primum scriptum erat ειεκτωσ. Post vero, idque nescio an ad ipsum scriptorem referam, ex ι facto γ atque inter ε et κ suprascripto ι correctum est ευεικτωσ. Quae de primis syllabis dixi probavit Lightf. „So far I agree with Tisch." Tum vero pro ω, cuius priorem partem oculis me adsequutum scripseram, ipsi

potius n ante oculos erat, unde ευεικτικωσ scriptum fuisse concluserat. Addit tamen: „But the Ms is so worn, that it is impossible to speak confidently. The lacuna seems too great for a single letter, and this again is an obiection to ευεικτωσ, the reading of Tisch. But the uneven length of the lines diminishes the force of this objection.“ Mihi quidem ab opinione mea non discedendum videtur, quae eo etiam confirmatur quod ευεικτωσ, non item ευεικτικωσ, Graecis dicebatur.

1,38. μη τμμελειτω: ita codex. Iunius (etiam Lightf.) μη ατημελειτω, alii μη πλημμελειτω, μητ' αμελειτω substituendum censuerunt. Post σαρκι quot litterae perierint difficile dictu est, quum versus non eodem modo exeant et alter altero saepe longior sit. Magis tamen convenire videtur ητω vel εστω (Laurent) quam Noltii σιγατω. Aliena vero a codicis scriptura Hilgenfeldii ratio σαρκι και [αυτοσ] μη αλαζ. Ea quae sequuntur: γινωσ[κων] [οτι ετ]εροσ, [αυτω] την εγκρ., αναλογι[σωμ]εθα, ποιοι [υλησ] εγ., και τι[νεσ ει]σηλθαμεν, [ωσ εκ τ]ου ταφου, [ο ποιη]σασ, [ειση]γαγεν, [προ]ετοιμασασ. iam Iunii studiis debentur.

1,39. μυκτιρηζουσιν: sic. σητον τροποσ pro σητοσ τροπον. Vide supra. δυνασθαι (25, 36): σ extra lineam ab ipso scriptore positum. Videtur igitur primum omisisse. κακων: maiore ex parte rasuram occupat. Rursus ipse se scriptor correxit.

1,40. ε[κελ]ευσεν: vide supra.

1,41. συνειδησιν: sic pro συνειδησει, item καταξιωθημεν pro κατηξιωθημεν. Adnotat Lightf.: „as Tisch. reads it, but I could not see distinctly.“

1,42. καθεσταμον: sic.

1,43. κεκοσμημενω: ita codex pro -μενη. Post ωσαυτωσ Maur. Schmidt, probantibus Hilgenfeldo et Laurentio, perisse ωσ statuit. Iam Iunius praeivit αρδμων [και επε]δειξατο, [τασ σφρα]γιδασ, τη[ν σκηνην] του. Versu 4. paginae 28. nunc edidi προε[, antea cum omnibus prioribus editoribus προσ[dederam. In ipso codice utrum C an Є praecedat lacunam, certo definiri nequit (id quod confirmat Lightf. „apparently the traces of the last letter visible might belong equally well to an ε as to a σ“), quum media litterae pars in ipsam lacunam incidat. Bene vero notatur a Lightf. non recte προσηνεγκεν sine τασ articulo legi. Praetulerim igitur προε[φερεν τασ] ραβδουσ vulgatae coniecturae προσ[ηνεγκεν] ραβδ. Postea spatii ratio non obstat quominus η ρ[αβδοσ του] ααρων cum Lightf. probemus. Plerique sine του locum dederunt. Post εχουσα punctum perisse puto, propterenque [addidi. Sequuntur βεβλ[αστηκυια], πρ[οεγνω], μελλειν [εσεσθαι], ακ[αταστα]σια, ουτω[σ εποι]ησεν, τ[ο ονο]μα, μονου [θυ], quae nullam dubitationem habent.

1,44. του χυ: ita codex pro του κυ. μεταξυ: sic. επινομην: ita codex. Lightf. cum Turnerio non male επινομην reponit. Alii επιλογην, επιστολην, επιτροπην, αποноμην, ετι νομον proposuerunt. εδωκασιν: ita codex. Item μεμαρτυρημενοισ et μεταγαγετε pro μεμαρτυρημενουσ et μετηγαγετε.

1,45. περι[ ]ανηκοντων. Solet cum Iunio post περι suppleri μη. Sed non male Ligthf. εσται i. e. εστε pro imperativo habet propterenque των.

non μη, post περι supplevit. εν[κυριε]τε cum Iunio editur. Idem proposuit τας αληθεις [ρησεις] πνευματος του αγιου, idque qui sequuti sunt editores omnes receperunt. Sed recte Lightf. eo offendit quod πνευματος του αγιου non facile dictum reperias; articulum vero inter ρησεις et πνευματος quominus addamus, spatium impedit. Ipse τας αληθεις [τας του] πνευμ. τ. αγ. proposuit. At nec sic Clementis scriptura restituta mihi videtur. επιστασθαι: sic codex pro επιστασθε. Deinde cum Iunio [οτι ου]δεν et παραπε[ποιη]μενον scribendum est. Minus vero recte idem [ου γαρ ε]υρησετε. Certo propter spatii penuriam cum Laur. substituendum esset [ουχ ε]υρ. Sed praefero Lightfooti coniecturam πον vel, ut ipse edidit, ποτε ευρ. Sequitur αποβε[βλημ]ενους, item [εδι]ωχθησαν. Pro μιαρων Lightf. corrigendum censet μιαρον. Fortasse recte. Paullo post subsequitur ειπομεν pro εχωμεν. στυητοι: ita codex pro στυγητοι. Pro εωαφροι Laur. correxit εγγραφοι, quod etiam Hilgenf. et Lightf. probarunt. Antea alii aliter.

I, 47. ηττον: sic, idque ipsum Lightf. retinuit. A plerisque cum Davisio ηττονα substitutum.

I, 48. ων in αρεωγυϊων prima manu rescriptum est. διακριακρισει: sic, male repetitis litteris ακρι. Qua de re minime dubito. Olim invito codice εν δικαια κρισει edebatur. At nec Iacobsonus loci rationem satis perspexit. „Ego quidem", inquit, (ed. IV. pag. 182.) „quum Codicem acrius inspicerem, διακ . ιακρισιν cernere visus sum, verisimillimumque duxi duas priores syllabas repetitas fuisse per eandem festinationem et incuriam quibus debemus accusativum pro dativo, quem sensus plane postulat. Librario indocto γνωσιν proxime praecedens fraudi forsitan fuit. Sed pergamena in hac parte MSti tam trita, tam commaculata est, ut nemo sanorum pro certo hoc vel illud statuere audeat." Lightf. sic ad meam lectionem: „as read by Tisch." „As far as the σ he appears to me to have deciphered the Ms correctly. Iacobs. instead of σει reads it σιν. This seemed to me more like the traces in the Ms, but I could not see it distinctly".

I, 49. ποιησατω: per errorem hucusque omnes τηρησατω. Lightf. me sequitur, sed notat: So Tisch. reads the Ms. Other collators give it τηρησατω. I could not satisfy myself. On the first two inspections I inclined to τηρησατω, but on the last to ποιησατω. τις αρκετος εξειπειν: sic codex, ut primus vidi pro eo quod omnes ediderant τις αρκει ως εδει ειπειν. Nec hoc nec ποιησατω ad ed. photographicam conferre licet, uterque enim locus squalore obtectus est. Ipsa vero scriptura minime dubia. In verbis τις αρκει etc. suspicati certe sunt editoris principis errorem Millius et Wottonus, sed Iacobsonus errorem etiam confirmavit. Scripsit enim in ed. 4. 1863. p. 183. ad verba αρκει ως εδει: „Millius et Wottonus mirantur quomodo istas tres voces eruerit Iunius, quippe quae plane fugerant a MSto. Mihi autem, summa qua potui cura Codicem inspicienti, visum est harum vocum reliquias tenuissimas quidem adhuc exstare." Praeterea vide supra

I,50. ευρ[εθηναι] iam praeivit Iunius. ουσ αν καταξιωση: sic codex, ν in αν eadem scripturae elegantia supra lineam suppleto. Falsi sunt qui αναξιωση eruerant. Videntur κ pro ν suprascripto habuisse, τ pro π. Adnotat Lightf.: „Tisch. seems to have rightly deciphered the Ms ουσ$\overset{Η}{α}$καταξιωση, though the superscribed Η is not distinct.“ Lacuna quae sequitur plerumque sic expletur ut scribatur [ο θσ· ευχωμε]θα ουν. Fortasse melius propter ipsum spatium Lightf.: [ο θσ· δεωμε]θα. Deinde cum dubitatione Wottonus proposuit απ[ο του ελε]ουσ. Sed videtur rectum vidisse. Sine dubio erraverat Iunius qui [ειναι αξι]ουσ dabat. Sequuntur Iunii coniecturae: αγαπη [ζωμεν] διχα et ανθρω[πινησ] αμωμοι. Non satis vero de lacuna post πασα constat. Equidem non possum quin repetam, verba απο (απ) αδαμ (vel απ αρχησ), quae suadente Clemente Alexandrino post πασαι Cotelerius addi voluit, non impediri spatii ratione. Plus quam πασαι, quibus litteris Lightf. acquiescit, scriptum fuisse pro certo habeo. Sequuntur: παρη[λθον], τελειωθεν[τεσ], εχο[υσιν]. Has lacunas excipit οι φανερ[. Spatii rationi satisfit supplendo ουν, ut φανερ[ουν]ται ponamus; sed nec φανερ[ωθησον]ται prorsus excluditur, quum minutioribus litteris scribi potuerit. Lightf. φανερ[οι εσο]ται praefert. Haud male, nisi quod apud Clem. Alex. eadem verba cum φανερωθησονται citantur. οσον οσ[ον]: litterae ο post οσ altera pars superest.. τα [προσ]ταγματα: praeivit Iunius. τασ αμαρτιασ: post hanc vocem membrana scissa est nec quicquam litterarum superest. Hinc iam Wottonus non sequi ημων statuit. Quod rectum videtur, licet dissentiat Iacobsonus. μακακαριοι: sic.

I, 51. τινοσ των [το]υ αντικ[ειμε]νου: rursus non adsequutum codicis scripturam se dicit Lightf. Quamvis quae dedi repetat, tamen an recte lecta sint dubitat. Sed in eundem modum iam Wottonus legerat. Emendatione vero veteris scripturae vix opus est. [συγ]γνωμ[ην]: litterarum γνωμ pars superior in codice superest, quapropter de vera lectione vix dubito. Dubitat vero Lightf. et dicit: „It would therefore be better to supply the lacuna otherwise, ελεουσ τυχειν or αφεθηναι, or perhaps αποθεσθαι. Tisch. indeed believes that he sees the lower part of the letters γνωμ, but I looked again and again and cannot identify a single letter.“ αικιαισ: hoc ex οικιαισ, quod primum dederat, ipse scriptor effecit. Hinc est etiam quod α inter et ι paullulum spatii expressimus; ad sinistram enim litterae ο partem emendatum est, hac ipsa parte ad α adhibita. Lightf. correctionem non vidit. ων το [κρι]μα: sic Iunius, item θα[νατοσ] [κατεπιεν α]υτουσ, η στρα[τια αυτ]ου et ηγουμε[νοι αιγ]υπτου. Quod vero sequitur, και οι [αναβα]ται Wottono debetur. Tum codex οι pro ου habet, quemadmodum iam Iunius correxit ου δι αλλην τινα [αιτια]ν. Eiusdem ad normam editur: θαλασσαν [ερυθρ]αν, item δια [το σκλ]ηρυνθηναι, ασυ[νετου]σ καρδιασ, praeeunte vero Wottono [τα σημ]εια [και] τα.

I, 53. επιστασ[θε τα]σ, [και εγκε]κυφατε, του θυ· εισ α]ναμνησιν: haec omnia Iunii sunt. Ante

μωῦσεως — ut in ed. priore accurate expressimus — punctum idque medium esse positum, non ι, non possum quin denuo affirmem, licet nec Lightf. nec Gu. Wright a Iacobsono dissentiant, qui quidem praceunte Wottono ι videre sibi visus est. Sane possit verbi sive λαβετε sive δεχεσθε syllaba ultima per αι scriptum credi, vel etiam, quod praeter δεχεσθε (Laur. maluit αγαγετε) a Lightf. commendatur, λελεκται vel simile quid coniici. At in ipso codice, ut superest, nihil antecedit voci μωῦσεως nisi punctum. αναβαι[νοντος ει]ς το: sic omnino edendum; αναβαντος enim opinatus scriptum fuisse Iacobsonus prorsus falsus est, ut iam supra docuimus. αι etiam in ed. photogr. planum est. νηστεια [και ταπειν]ωσει: ita iam Iunius. Lacuna quae sequitur vel ο θεος· μωϋσῃ vel ο κυριος· μωυσῃ expleri potest, utrumque enim spatio conveniens est, ita ut scriptum fuerit: [οκσ· μωῦ]σῃ, vel [οθσ· μωῦ]σῃ. Post καταβηθι ex LXX et Barnab. 4. recto reponunt [το ταχος], item της οδου post ταχυ εκ. tum [εποιησα]ν, [και ειπε]ν κυριος. [εωρακα] τὸν etc. Exeunte pagina 33. [Ειπεν δε μ]ωϋσης et [αφες την] αμαρτιαν.

I, 54. εν χω: sic est in codice, non ut omnes ante me ediderant εν κυριω. Loci obscuritate facile falli poterat Iunius et qui eum sequuti sunt. Tamen nec Wottonus nec alius quisquam satis diligenter examen codicis repetiit. Paullo post codex τοπωσ pro τοπος.

I, 55. επετελεσαντο: sic codex. επιτελεσαντο apud Iacobsonum editionis mendum.

I, 56. ελαιοσ: sic. LXX ελαιον. ουκ οψεται: ita codex pro ουχ αψεται. Exeunte capite haec habes, iam a Iunio data: πολυ [το σπερμα σου], ωσπερ [το παμβο]ταμον, ελευσ[η δε εν τα]φω, ωρημο[σ κατα και]ρον, ωσ[περ θημω]νια, σ[υνκομι]σθεισα. αγαπη[τοι οτι] υπερασπ., τ[οισ παιδευ]ομενοισ. δεσπο[του και γαρ]. Quae sequitur lacuna, non satis spatii praebet ut cum Wottono recte scribatur παιδε[υει ο θσ]. Substituendum aut παιδε[υι θσ] aut παιδε[υει] tantum. Sequitur ex Iunii coniectura εισ τ[ο νουθετ]ηθηναι. At id vix recte, quum syllabae non ita dirimi soleant. Requiritur potius simile verbum ac πτο[ιηθηναι.

I, 57. haec cum LXX edi solent: προησομα[ι υμι]ν, [δε υμα]σ, επ[ειδη εκαλουν], υπηκουσα[τε και εξετει]νον, ου [προσειχετε], επο[ιειτε εμασ], εμ[οισ ελεγχοισ], τοιγα[ρουν καγω[, απωλει[α επιγελασο]μαι, δε [ηνικα αν] ερχ., ολεθρο[σ και ωσ αν α]φικηται, θ[ορυβοσ η δε] κατ., κ[αταιγιδι πα]ρη, υμ[ιν θλιψισ] και, γ[αρ οταν επι]καλ., [ουκ εισα[κουσομ., ζητ[ησουσιν] με, ευρη[σουσιν], [την δε φο[βον, προειλα[ντο ουδε], προσεχ[ειν βουλαισ], εμου[σ ελεγχουσ], τη[σ εαυτων], [και τησ εαυτων] ασεβειασ, πλησθησον[ται]. In his quod sexto loco est, επο[ιειτε εμασ], dixi in editione priore vix explere spatium, propterea que τασ εμασ pro τασ proposui. Lightf. maluit εποιειται scriptum statuere. Certe τασ illud non commendatur eo quod non apud LXX invenitur. Praeterea αλλα quod praecedit primus ex codice hausi. Edd. priores omnes αλλ. Versu 40. paginae 36. οταρ in cod. est pro οταν. Versu 46. antea προσιλα]

edideram. De quo iam supra pag. VIII. a me dictum est. Quamvis pro natura loci inter Cl et Єl fluctuari possit, tamen ad normam LXX omnino ει praeferendum est.

I, 59. αρεσεμψατε: scribi debebat αρασεμψατε. αποαγγελλωσιν: λ ipsa prima manu ut edidimus supra lineam suppletum est.

II, 1. ωσσερ μικρων: Lightf. ωσ σερι μι. corrigendum duxit. Ποι ουν: ita codex. Corrigendum Ποιουν ουν. ελσιδαν εχοντεσ: corrigendum εχοντασ.

II, 3. versu 38. paginae 39. ο cum spiritu invenitur, quemadmodum in ed. priore accuratissime expressimus. Sic fere: Ō. Simile quid etiam in aliis eiusdem aetatis codicibus, qui ab usu accentuum spirituumque alieni esse solent, a me inventum est. Prorsus erravit Lightf., qui eum in modum ον compendio expressum esse notavit. In similem errorem eum I, 36. lineolae specie falsum incidisse, iam supra pag. VIII. indicatum est.

II, 4. αλλ ο σοιων: sic codex, non ut edi solet αλλα etc. αυτων post εν τοισ εργοισ: sic pro αυτον. εν τ[οιου]τοισ: ita pro ratione spatii scribendum est, non [του]τοισ. Post ομολογωμεν, ubi nihil litterarum superest, crediderim rectius suppleri αυτον quam τον θν. Ceterum ad membranae iacturam, quam h. l. pariter atque tot aliis locis codex fecit, minime pertinebat bibliopegi Anglici studium, ut Iacobsonus suspicatus est. ταυτα υμων σρασσομενων: invito codice Iacobsonus et plerique ημων pro ὑμων dederunt.

II, 5. εσιθυμει: sic pro εσιθυμειν.

II, 6. τον κοσμον ολον: hucusque miro errore ab omnibus τον ολον κοσμον editum. Οιομεθα: sic. Postea εν τη αιχμαλωσια, manifesto errore.

II, 7. ει μη: h. l. ΘΙ pro ЄΙ in codice esse iam supra monuimus. Pro αιων, quod praecedit, multi αγων haud male substituerunt, item multi maluerunt θεωμεν pro θωμεν. Pro σαντεσ post δυναμεθα omnes edd. invito codice απαντεσ hucusque dederunt.

II, 9. οι σουντεσ: corrigendum οι σοιουντεσ.

II, 11. ασ ουκ: scribi debebat, ut in promptu est, ασ ουσ ουκ. Paginae 44. v. 8 sqq. frustra est quod laborarunt in definiendis aliquot additamentis versuum 8 et 10 interlinearibus: quae res inprimis Wottoni ingenium exercuit, quo duce nonnulli editores ημεισ δε υιοι ημεραν et εωρακαμεν ετι ediderunt. At in hac certe re verum iam vidit Iacobsonus. Sunt enim illa nihil aliud nisi maculae litterarum a diversa pagina acceptae. Neque tamen illae cum Iacobsono ab „atramento adhuc humido" diversae paginae derivandae sunt. Simili modo nuper in edendis Bibliis Vaticanis Angelus Maius lapsus est ad Hebr. 7, 21., μεταμελημθησεται pro μεταμεληθησεται emendatione primae manus factum esse opinans, quum μ illud non esset nisi inversa littera ex adverso scripta, ut in Novo Test. Vaticano meo ad eum locum in commentario Prolegomenis inserto docui.

Η εκκλη]σια του θυ η παροικουσα
ρωμην]τη εκκλησια του θυ τη πα
ροικου]ση κορινθον· κλητοις ηγι
ασμεν]οις εν θεληματι θυ δια του
κυ ημ]ων ιυ χυ·
Χαρις υ]μιν και ειρηνη απο παντο
κρατο]ρος θυ δια ιυ χυ πληθυνθειη·
Δια τας]αιφνιδιους και επαλληλους
γενομ]ενας ημιν συμφορας και
περι]πτωσεις· αδελφοι· βραδειον
νομ]ιζομεν επιστροφην πεποιη
κεν]αι περι των επιζητουμενων
πα]ρ υμιν πραγματων αγαπητοι·
τ]ης τε αλλοτριας και ξενοις τοις
εκλεκτοις του θυ· μιαρας· και ανο
σιου στασεως·
Ην ολιγα προσωπα προπετη και αυ
θαδη ϋπαρχοντα εις τοσουτον·
απονοιας εξεκαυσαν· ωστε το σε
μνον και περιβοητον· και πασιν
ανοις αξιαγαπητον ονομα υμων·
μεγαλως βλασφημηθηναι· τις
γαρ παρεπιδημησας προς ϋμας·
την παναρετον και βεβαιαν ϋμω
πιστιν ουκ εδοκιμασεν·
Την τε σωφρονα και επιεικην ν
χω ευσεβειαν ουκ εθαυμασεν·
και το μεγαλοπρεπες της φιλοξε
νιας ϋμων ηθος αυκ εκηρυξεν·
και την τελειαν και ασφαλη γνω
σιν ουκ εμακαρισεν· απροσωπο
λημπτως γαρ παντα εποιειται·
Και τοις νομοις του θυ πορευεσθαι
ϋποτασσομενοι τοις ηγουμενοις
ϋμων· και τιμην την καθηκουσαν
απονεμοντες τοις παρ ϋμιν πρε
σβυτεροις νεοις τε μετρια και σε
μνα νοειν επετρεπετε γυναιξιν
τε εν αμωμω και σεμνη και αγνη
συνειδησει παντα επιτελειν πα
ρηγγελλετε· στεργουσας καθηκο
ντως τους ανδρας εαυτων· εν τε
τω κανονι της ϋποταγης ϋπαρ
χουσας τα κατα τον οικον σεμνως
οικουργειν εδιδασκετε πανυ σω
φρονουσας· παντες τε εταπεινο
φρονειτε· μηδεν αλαζονευομενοι
ϋποτασσομενοι μαλλον η ϋποτασ
σ]οντες· ηδιον διδοντες η λαμβα
ν]οντες· ταις εφοδιοις του θυ αρ
κ]ουμενοι και προσεχοντες τους

λογουσ αυτου· επιμελωσ εστερ
νισμενοι ητε τοισ σπλαγχνοισ·
Και τα παθηματα αυτου ην προ οφθαλ
μων ϋμων· ουτωσ ειρηνη βαθεια·
και λιπαρα εδεδετο πασιν· και ακο
ρεστοσ ποθοσ εισ αγαθοποιΐαν και
πληρησ πν̅σ αγιου εκχυσισ επι παν
τασ εγινετο μεστοι τε οσιασ βουλησ
εν αγαθη προθυμια μετ ευσεβουσ
πεποιθησεωσ· εξετεινατε τασ χει
ρασ ϋμων προσ τον παντοκρατορα θν̅
ϊκετευοντεσ αυτον ΐλεων γενεσθαι·
ει τι ακοντεσ ημαρτετε· αγων ην
ϋμιν ημερασ τε και νυκτοσ ϋπερ πα
σησ τησ αδελφοτητοσ εισ το σωζε
σθαι μετ ελαιουσ και συνειδησεωσ
τον αριθμον των εκλεκτων αυτου·
ειλεικρινεισ· και ακεραιοι ητε· και
αμνησικακοι εισ αλληλουσ·
πασα στασισ· και παν σχισμα βδελυκτο̅
ϋμιν επι τοισ παραπτωμασιν τοισ
πλησιον επενθειτε· τα ϋστερηματα
τα αυτων ΐδια εκρινετε· αμεταμε
λητοι ητε· επι παση αγαθοποιΐα·
ετοιμοι εισ παν εργον αγαθον·
Τη παναρετω και σεβασμιω πολιτεια
κεκοσμημενοι παντα εν τω φοβω
αυτου επετελειτε τα προσταγματα
και τα δικαιωματα του κ̅υ̅ επι τα πλα
τη τησ καρδιασ ϋμων εγεγραπτο
πασα δοξα· και πλατυσμοσ δοθη υμι̅·
Και επετελεσθη το γεγραμμενον
› εφαγεν και επιεν· και επλατυνθη·
› και επαχυνθη· και απελακτισεν
› ο ηγαπημενοσ·
Εκ τουτου ζηλοσ και φθονοσ και εριc·
και στασισ· διωγμοσ· και ακαταστα
σια· πολεμοσ· και αιχμαλωσια·
Ουτωσ επηγερθησαν οι ατιμοι
επι τουσ εντιμουσ· οι αδοξοι επι
τουσ ενδοξουσ· οι αφρονεσ· επι
τουσ φρονιμουσ· οι νεοι επι τουσ
πρεσβυτερουσ·
Δια τουτο πορρω απεστιν η δικαιο
συνη· και ειρηνη· εν τω απολειπι̅
εκαστον τον φοβον του θ̅υ̅· και εν
τη πιστι αυτου αμβλυωπησαι· μηδε
εν τοισ νομιμοισ των προσταγματω̅·
αυτου πορευεσθαι· μηδε πολιτευ
εσθαι κατα το καθηκον τω χ̅ω̅· αλλα
εκαστον βαδιζειν κατα τασ επιθυμιασ

αυτου της πονηρας· ζηλον αδικο̄
και ασεβη· ανειληφοτας δι ου και
θανατος εισηλθεν εις τον κοσμο̄
> Γεγραπται γαρ'· ουτως· και εγενετο
> μεθ ημερας ηνεγκεν καΐν απο τω̄
> καρπων της γης θυσιαν τω θω·
> και αβελ'· ηνεγκεν και αυτος απο τω̄
> πρωτοτοκων των προβατων· και
> απο των στεατων αυτων· και επιδε̄
> ο θς επι αβελ'· και επι τοις δωροις αυτου
> επι δε καΐν· και επι ταις θυσιαις αυτου
> ου προσεσχεν· και ελυπηθη καΐν λιᾱ·
> και συνεπεσεν τω προσωπω αυτου
> Και ειπεν ο θς προς καΐν· ΐνατι περι
> λυπος εγενου· και ΐνατι συνεπεσε̄
> το προσωπον σου· ουκ εαν ορθως
> προσενεγκης· ορθως δε μη διελης·
> ημαρτες ησυχασον· προς σε η απο
> στροφη αυτου· και συ αρξεις αυτου·
> Και ειπεν καΐν προς αβελ'· τον αδελφο̄
> αυτου· διελθωμεν εις το πεδιον·
> Και εγενετο εν τω ειναι αυτους εν τω
> πεδιω ανεστη καΐν επι αβελ'· τον
> αδελφον αυτου και απεκτεινεν αυτο̄·
Ορατε αδελφοι· ζηλος και φθονος·
αδελφοκτονιαν κατειργασατο·

Δια ζηλος ο πατηρ' ημων ϊακωβ'· απε
δρα απο προσωπου ησαυ του αδελφου
αυτου· ζηλος εποιησεν ϊωσηφ'·
μεχρι θανατου διωχθηναι· και με
χρι δουλειας εισελθειν·
Ζηλος φυγειν ηναγκασεν μωϋσην
απο προσωπου φαραω βασιλεως·
αιγυπτου· εν τω ακουσαι αυτον απο
του ομοφυλου· τις σε κατεστησεν
κριτην η δικαστην εφ ημων μη ανε
λειν με συ θελεις· ον τροπον ανει
λες εχθες τον αιγυπτιον·
Ζηλος ααρων και μαριαμ'· εξω της
παρεμβολης ηυλησθησαν·
Δια ζηλος δαθαν και αβειρων ζωντας
κατηγαγεν εις αδου δια το στασιασαι
αυτους προς τον θεραποντα του
θυ μωϋσην· δια ζηλος δαδ'· φθονο̄
εσχεν· ου μονον ϋπο των αλλοφυ
λων· αλλα και ϋπο σαουλ'· βασιλεως ισλ'·
εδιωχθη· αλλ ϊνα των αρχαιων ϋπο
διγματων παυσωμεθα· ελθωμεν
επι τους εγγιστα γενομενους αθλη
τας· λαβωμεν της γενεας ημων·
τα γενναια υποδιγματα·

Δια ζηλομ και φθομο[ι ο μεγι]
στοι και δικαιοτατοι στυλ[οι εδιω]
χθησαμ· και εωσ θανατο[υ ηθλησαν]
λαβωμεμ προ οφθαλμω[ν ημων]
τουσ αγαθουσ αποστολου[σ· πετρ]
οσ δια ζηλομ αδικομ· ουχ [ενα ου]
δε δυο· αλλα πλειομασ ὑπ[η]
πομουσ· και ουτω μαρτυ[ρησασ]
επορευθη εισ τομ οφειλ[ομενον]
τοπομ τησ δοξησ· δια ζηλο[ν]
παυλοσ ὑπομομησ βραβιομ[ ]
ζεμ επτακισ δεσμα φορεσασ[ ]
δευθεισ· λιθασθεισ· κηρυξ'· γ[ε]
μεμοσ· εμ τε τη αματολη και ε[ν]
δυσει· το γεμμαιομ τησ πιστεωσ
αυτου κλεοσ ελαβεμ· δικαιοσυμη
διδαξασ ολομ τομ κοσμομ· και επι
το τερμα τησ δυσεωσ ελθωμ· και
μαρτυρησασ επι τωμ ηγουμεμω
ουτωσ απηλλαγη του κοσμου και
εισ τομ αγιομ τοπομ επορευθη·
ὑπομομησ γεμομεμοσ μεγιστοσ
ὑπογραμμοσ·

Τουτοισ τοισ αμδρασιμ οσιωσ πολι
τευσαμεμοισ· συμηθροισθη πολυ
πληθοσ εκλεκτωμ· οιτιμεσ πολ
λαισ αικιαισ· και βασαμοισ δια ζη
λοσ παθομτεσ· ὑποδειγμα καλλι
στομ εγεμομτο εμ ημιμ·

Δια ζηλοσ διωχθισαι γυμαικεσ δα
μαΐδεσ· και διρκαι· αικισματα δεμα
και αμοσια παθουσαι· επι τομ τησ πι
στεωσ βεβαιομ δρομομ κατημτη[σαν]
και ελαβομ γερασ γεμμαιομ αι ασθε
μεισ τω σωματι·

Ζηλοσ απηλλοτριωσεμ γαμετασ αμ
δρωμ· και ηλλοιωσεμ το ρηθεμ
ὑπο του πατροσ ημωμ αδαμ'· τουτ[ο]
μυμ οστουμ εκ τωμ οστεωμ μ[ου]
και σαρξ'· εκ τησ σαρκοσ μου·

Ζηλοσ και ερισ· πολεισ μεγαλασ
κατεστρεψεμ· και εθμη μεγαλα
εξεριζωσεμ·

Ταυτα αγαπητοι ου μομομ ὑμασ
μουθετουμτεσ επιστελλομεμ
αλλα και εαυτουσ ὑπομιμησκομ[τεσ]
εμ γαρ τω αυτω εσμεμ σκαμμα[τι]
και ο αυτοσ ημιμ αγωμ επικει[ται]

Διο απολειπωμεμ τασ κεμασ· [και]
ματαιασ φρομτιδασ· και ελθω[μεν]
επι τομ ευκλαιη και σεμμομ τ[ησ]

αγιοσ κλη]σεωσ ημων κανονα· . . . . . .]μεν τι καλον και τι τερπνο̅· και τι προ[σδεκτον ενωπιον του ποι ησαντ]οσ ημασ·

Ατενισ]ωμεν εισ το αιμα του χ̅υ̅· και ιδ]ωμεν ωσ εστιν τιμιον τω θ̅ω̅ πατρ]ι αυτου· οτι δια την ημετεραν σωτ]ηριαν εκχυθεν· παντι τω κο σμ]ω μετανοιασ χαριν υπηνεγκεν . . . ωμεν εισ τασ γενεασ πασασ και] καταμαθωμεν· οτι εν γενεα· κα]ι γενεα· μετανοιασ τοπον εδω κ]εν ο δεσποτησ τοισ βουλομενοισ επιστραφηναι επ αυτον·

Νωε εκηρυξεν μετανοιαν· και οι ϋπακουσαντεσ εσωθησαν·

Ϊωνασ νινευϊταισ καταστροφην εκηρυξεν· οι δε μετανοησαντεσ επι τοισ αμαρτημασιν αυτων εξι λασαντο τον θ̅ν̅ ϊκετευσαντεσ· και ελαβον σωτηριαν· καιπερ αλλο τριοι του θ̅υ̅ οντεσ·

Οι λιτουργοι τησ χαριτοσ του θ̅υ̅ δια π̅ν̅σ̅ αγιου· περι μετανοιασ ελα λησαν· και αυτοσ δε ο δεσποτησ των απαντων περι μετανοιασ ελαλησεν μετα ορκου· ζω γαρ εγω λεγει κ̅σ̅· ου βουλομαι τον θανατο̅ του αμαρτωλου ωσ την μετανοια̅· προστιθεισ και γνωμην αγαθην· μετανοησατε οικοσ ι̅η̅λ̅ απο τησ ανομιασ ϋμων· ειπον τοισ ϋιοισ του λαου μου· εαν ωσιν αι αμαρτι αι ϋμων απο τησ γησ εωσ του ουνου̅· και εαν ωσιν πυρροτεραι κοκκου και μελανωτεραι σακκου· και επι στραφητε προσ με εξ ολησ τησ καρ διασ· και ειπητε π̅ε̅ρ̅· επακουσο μαι ϋμων ωσ λαω αγιω·

Και εν ετερω τοπω λεγει ουτωσ· λουσασθαι· και καθαροι γενεσθαι αφελεσθαι τασ πονηριασ απο τω̅ ψυχων υμων· απεναντι των οφθαλ μων μου· παυσασθαι απο των πο νηριων ϋμων· μαθετε καλον ποι ειν· εκζητησατε κρισιν· ρυσασθαι αδικουμενον· κρινατε ορφανω· και δικαιωσατε χηρα· και δευτε και δ]ιελεγχθωμεν λεγει· και εαν ωσιν αι] αμαρτιαι· ϋμων ωσ φοινικουν ωσ] χιονα λευκανω· εαν δε ωσιν

› ως κοκκινον· ως εριον λευκανω·
› και εαν θελητε και εισακουσητε μου·
› τα αγαθα της γης φαγεσθαι· εαν δε
› μη θεληται μηδε εισακουσητε μου
› μαχαιρα ϋμας κατεδεται· το γαρ'· στο
› μα κυ ελαλησεν ταυτα·
Παντας ουν τους αγαπητους αυτου
βουλομενος μετανοιας μετασχειν·
εστηριξεν τω παντοκρατορικω
βουληματι αυτου·
Διο ϋπακουσωμεν τη μεγαλοπρεπει
και ενδοξω βουλησει αυτου· και ϊκε
ται γενομενοι του ελαιους· και της
χρηστοτητος αυτου προσπεσωμε̅·
και επιστρεψωμεν επι τους οικτειρ
μους αυτου· απολιπωντες την μα
ταιοπονιαν· την τε εριν· και το εις
θανατον αγον ζηλος·
Ατενισωμεν εις τους τελειως λιτουρ
γησαντας τη μεγαλοπρεπει δοξη·
αυτου· Λαβωμεν ενωχ ος εν ϋπα
κοη δικαιος ευρεθεις μετετεθη·
και ουχ ευρεθη αυτου θανατος·
Νωε πιστος ευρεθεις δια της λιτουρ
γιας αυτου· παλιγγενεσιαν κοσμω
εκηρυξεν· και διεσωσεν δι αυτου
ο δεσποτης τα εισελθοντα εν ο
μονοια ζωα εις την κιβωτον·
Αβρααμ· ο φιλος προσαγορευθεις·
πιστις ευρεθη· εν τω αυτον ϋπη
κοον γενεσθαι τοις ρημασιν του
θυ· ουτος δι ϋπακοης εξηλθεν·
εκ της γης αυτου· και εκ της συγγε
νιας αυτου· και εκ του οικου του
πατρος αυτου· οπως γην ολιγην·
και συγγενειαν ασθενη· και οικο̅
μικρον καταλιπων κληρονομη
ση τας επαγγελειας του θυ· λεγει γαρ
› αυτω· απελθε εκ της γης σου και
› εκ της συγγενειας σου· και εκ του
› οικου του πατρος σου εις την γην
› ην αν σοι δειξω· και ποιησω σε
› εις εθνος μεγα· και ευλογησω σε
› και μεγαλυνω το ονομα σου· και εση
› ευλογημενος· και ευλογησω τους
› ευλογουντας σε· και καταρασομαι
› τους καταρωμενους σε· και ευλογη
› θησονται εν σοι πασαι αι φυλαι της
› γης· και παλιν εν τω διαχωρισθη
ναι αυτον απο Λωτ'· ειπεν αυτω ο θσ̅·
› αναβλεψας τοις οφθαλμοις σου

> ιδε απο του τοπου ου νυν συ ει προσ
> βορραν· και λιβα· και ανατολασ· και θα
> λασσαν· οτι πασαν την γην ην συ
> ορασ· σοι δωσω αυτην και τω σπερ
> ματι σου εωσ αιωνοσ· και ποιησω
> το σπερμα σου ωσ την αμμον τησ γησ·
> ει δυναται τισ εξαριθμησαι την αμ
> μον τησ γησ· και το σπερμα σου εξα
> ριθμηθησεται·
> Και παλιν λεγει· εξηγαγεν ο θ̅σ̅ τον αβρα
> αμ'· και ειπεν αυτω· αναβλεψον εισ
> τον ουρανον· και αριθμησον τουσ
> αστερασ· ει δυνηση εξαριθμησαι αυ
> τουσ ουτωσ εσται το σπερμα σου·
> επιστευσεν δε αβρααμ'· τω θ̅ω̅ και
> ελογισθη αυτω εισ δικαιοσυνην·

Δια πιστιν και φιλοξενιαν εδοθη
αυτω ϋιοσ εν γηρα· και δι ϋπακοησ·
προσηνεγκεν αυτον θυσιαν τω θ̅ω̅·
προσ εν των ορεων ων εδειξεν
αυτω· δια φιλοξενιαν και ευ
σεβειαν λωτ'· εσωθη εκ σοδομων·
τησ περιχωρου πασησ κριθεισησ
δια πυροσ· και θειου· προδηλον ποι
ησασ ο δεσποτησ οτι τουσ ελπιζο̅
τασ επ αυτον ουκ εγκαταλειπει·

Τουσ δε ετεροκλινεισ ϋπαρχοντασ
εισ κολασιν και αικισμον τιθησι·
συνεξελθουσησ γαρ αυτω τησ γυ
ναικοσ· ετερογνωμοσ ϋπαρχουσησ
και ουκ εν ομονοια· εισ τουτο ση
μειον ετεθη· ωστε γενεσθαι αυτη̅
στηλην αλοσ εωσ τησ ημερασ ταυ
τησ· εισ το γνωστον ειναι πασιν·
οτι οι διψυχοι· και οι δισταζοντεσ
περι τησ του θ̅υ̅ δυναμεωσ εισ κρι
μα· και εισ σημιωσιν πασαισ ταισ
γενεαισ γινονται·

Δια πιστιν και φιλοξενιαν εσωθη
ρααβ'· η πορνη· εκπεμφθεντων γαρ
ϋπο ϊησου του του ναυη κατασκο
πων εισ την ϊεριχω· εγνω ο βασι
λευσ τησ γησ οτι ηκασιν κατασκο
πευσαι την χωραν αυτων· και εξε
πεμψεν ανδρασ τουσ συλλημψομε
νουσ αυτουσ οπωσ συλλημφθεν
τεσ θανατωθωσιν·

Η ουν φιλοξενοσ ρααβ'· εισδεξαμε
νη αυτουσ εκρυψεν εισ το ϋπερω
ον ϋπο την λινοκαλαμην·

Επισταθεντων δε των παρα του βασι

λεωσ· και λεγοmτωm·[
θομ· οι κατασκοποι τησ[
εξαγαγε αυτουσ· ο γαρ βα[
τωσ κελευει·
Η δε απεκριθη εισηλθομ[
δρεσ ουσ ζητειτε προσ με[
ωσ απηλθομ· και πορευομ[
ὑποδεικνυουσα αυτοισ εκ[
Και ειπεμ προσ τουσ ανδρασ· γ[
σκουσα γινωσκω εγω· οτι[
ὑμωμ παραδιδωσιν υμιν[
λιν ταυτην· ο γαρ φοβοσ και ο[
μοσ ὑμωμ επεπεσεμ τοισ κα[
κουσιν αυτην· ωσ εαν ουν γεν[
λαβειν αυτην ὑμασ διασωσατε
με και τον οικον του πατροσ μου·
Και ειπαν αυτη· εσται ουτωσ ωσ
ελαλησασ ημιν· ωσ εαν ουν γνωσ
παραγινομενουσ ημασ· συναξεισ
παντασ τουσ σουσ ὑπο το τοεγοσ
σου· και διασωθησονται· οσοι γαρ
εαν ευρεθωσιν εξω τησ οικιασ·
απολουνται· και προσεθεντο αυ
τη δουναι σημειον· οπωσ κρεμα
ση εκ του οικου αυτησ κοκκινον
προδηλον ποιουντεσ οτι δια του
αιματοσ του κ̅υ̅· λυτρωσισ εσται
πασιν τοισ πιστευουσιν και ελπι
ζουσιν επι τον θ̅ν̅·
Ορατε αγαπητοι ου μονον πιστισ
αλλα προφητεια εν τη γυναικι
γεγονεν· ταπεινοφρονησωμε̅
ουν αδελφοι· αποθεμενοι πασα̅
αλαζονιαν· και τυφοσ· και αφρο
συνην· και οργασ· και ποιησωμε̅
το γεγραμμενον·
Λεγει γαρ· το π̅ν̅α̅ το αγιον· μη καυχα
> σθω ο σοφοσ εν τη σοφια αυτου·
> μηδε ο ἰσχυροσ εν τη ἰσχυϊ αυτο[
> μηδε ο πλουσιοσ εν τω πλουτω αυ
> του· αλλ η ο καυχωμενοσ εν κ̅ω̅
> καυχασθω· του εκζητειν αυτον
> και ποιειν κριμα· και δικαιοσυν[
Μαλιστα μεμνημενοι των λογων
του κ̅υ̅ ἰ̅υ̅· ουσ ελαλησεν διδασκω[
επιεικιαν· και μακροθυμιαν·[
> ουτωσ γαρ· ειπεν· ελεατε ἱνα ελεηθ[
> τε· αφιετε ἱνα αφεθη ὑμιν· ω[
> ποιειτε ουτω ποιηθησεται ὑμ[
> ωσ διδοτε· ουτωσ δοθησεται[
> ωσ κρινεται ουτωσ κριθησε[

. . . .]ηστευεσθαι ουτωσ χρη
στευθη]σεται υμιν· ω μετρω με
τρειτε] εν αυτη μετρηθησεται υμι͞
Ταυτη τ]η εντολη και τοισ παραγγελ
μασιν] τουτοισ· στηριξωμεν εαυ
τουσ ει]σ το πορευεσθαι υπηκοουσ
. . .]σ τοισ αγιοπρεπεσι λογοισ αυ
του τ]απεινοφρονουντεσ·
Φησ]ιν γαρ· ο αγιοσ λογοσ· επι τινα
επι]βλεψω· αλλ η επι τον πραυν και
ησ]υχιον· και τρεμοντα μου τα λογια·
Δι]καιον ουν και οσιον ανδρεσ αδελ
φοι· υπηκοουσ ημασ μαλλον γενε
σθαι τω θω͞· η τοισ εν αλαζονια·
και ακαταστασια μυσερου ζηλουσ·
αρχηγοισ εξακολουθειν· βλαβην
γαρ' ου την τυχουσαν', μαλλον δε
κινδυνον υποισομεν μεγαν·
εαν ριψοκινδυνωσ επιδωμεν
εαυτουσ τοισ θελημασιν των ανων·
οιτινεσ εξακοντιζουσιν εισ ερι͞
και στασισ· εισ το απαλλοτριωσαι
ημασ του καλωσ εχοντοσ·
Χρηστευσωμεθα αυτοισ κατα την
ευσπλαγχνιαν· και γλυκυτητα·
του ποιησαντοσ ημασ·

Γεγραπται γαρ χρηστοι εσονται οικη
τορεσ γησ· ακακοι δε υπολειφθη
σονται επ αυτησ· οι δε παρανο
μουντεσ εξολεθρευθησονται
απ αυτησ· και παλιν λεγει· ιδον
ασεβην υπερυψουμενον· και αι
περομενον ωσ τασ κεδρουσ του
λιβανου· και παρηλθον και ιδου
ουκ ην· και εξεζητησα τον τοπο
αυτου και ουχ ευρον· φυλασσε ακα
κιαν· και ιδε ευθυτητα· οτι εστιν
εγκαταλιμμα ανω ειρηνικω·
Τοινυν κολληθωμεν τοισ μετ ευ
σεβειασ ειρηνευουσιν· και μη τοισ
μεθ υποκρισεωσ βουλομενοισ
ειρηνην· λεγει γαρ που· ουτοσ ο
λαοσ τοισ χειλεσιν με τιμα· η δε
καρδια αυτων πορρω απεστιν απ ε
μου· και παλιν τω στοματι αυτων
ευλογουσαν τη δε καρδια αυτων
κατηρωντο·
Κ]αι παλιν λεγει ηγαπησαν αυτον τω
στοματι αυτων· και τη γλωσση αυ
τ]ων εψευσαντο αυτον· η δε καρδια
α]υτων ουκ ευθεια μετ αυτου·

› ουδε επιστωθησαν εν τη διαθη
› κη αυτου· αλαλα γενηθητω τα χει
› λη τα δολια· γλωσσαν μεγαλορημο
› να· τουσ ειποντασ την γλωσσαν
› ημων μεγαλυνωμεν· τα χειλη
› ημων παρ ημιν εστιν· τισ ημων
› κσ εστιν απο τησ ταλαιπωριασ των
› πτωχων· και απο του στεναγμου
› των πενητων· νυν αναστησομεν
› λεγει κσ θησομαι εν σωτηρια παρ
› ρησιασομαι εν αυτω·
Ταπεινοφρονουντων γαρ εστιν
ο χσ· ουκ επαιρομενων επι το ποι
μνιον αυτου·
Το σκηπτρον τησ μεγαλωσυνησ
του θυ ο κσ ημων χσ ισ· ουκ ηλθεν
εν κομπω αλαζονιασ ουδε υπερη
φανιασ· καιπερ δυναμενοσ· αλλα
ταπεινοφρονων καθωσ το πνα
› το αγιον περι αυτου ελαλησεν· φη
› σιν γαρ κε τισ επιστευσεν τη ακοη
› ημων· και ο βραχιων κυ τινι απεκα
› λυφθη· ανηγγιλαμεν εναντιον
αυτου ωσ παιδιον· ωσ ριζα εν γη δι
ψωση· ουκ εστιν ειδοσ αυτω ουδε
δοξα· και ειδομεν αυτον· και ουκ ει
χεν ειδοσ· ουδε καλλοσ· αλλα το ει
δοσ αυτου ατιμον· εκλιπον παρα το
ειδοσ των ανων· ανοσ εν πληγη
ων και πονω· και ειδωσ φερειν
μαλακιαν· οτι απεστραπται το προ
σωπον αυτου· ητιμασθη· και ουκ ε
λογισθη· ουτοσ τασ αμαρτιασ ημω
φερει· και περι ημων οδυναται· και
ημεισ ελογισαμεθα αυτον ειναι εν
πονω· και εν πληγη και εν κακωσει
αυτοσ δε ετραυματισθη δια τασ αμαρ
τιασ ημων· και μεμαλακισται δια
τασ ανομιασ ημων παιδια ειρηνησ
ημων επ αυτον τω μωλωπι αυτου
ημεισ ιαθημεν παντεσ ωσ προβατα
επλανηθημεν· ανοσ τη οδω αυτου
επλανηθη· και κσ παρεδωκεν αυ
τον υπερ των αμαρτιων ημων· και
αυτοσ δια το κεκακωσθαι ουκ ανοι
γει το στομα· ωσ προβατον επι σφα
γην ηχθη· και ωσ αμνοσ εναντιον
του κειραντοσ αφωνοσ· ουτωσ ου
κ ανοιγει το στομα αυτου εν τη τα
πεινωσει· η κρισισ αυτου ηρθη·
την γενεαν αυτου τισ διηγησεται

οτι αιρεται απο τησ γησ η ζωη αυτου απο των ανομιων.του λαου μου ηκει εισ θανατον· και δωσω τουσ πονηρουσ αντι τησ ταφησ αυτου· και τουσ πλουσιουσ αντι του θα νατου αυτου· οτι ανομιαν ουκ ε ποιησεν· ουδε ευρεθη δολοσ εν τω στοματι αυτου· και κσ̅ βουλεται καθαρισαι αυτον τησ πληγησ εαν δωτε περι αμαρτιασ η ψυχη ῡμω̅· εψεται σπερμα μακροβ ι ον· και κσ̅ βουλεται αφελειν απο του πο νου τησ ψυχησ αυτου δειξαι αυτω φωσ· και πλασαι τη συνεσει δικαι ωσαι δικαιον ευ δουλευοντα πολ λοισ· και τασ αμαρτιασ αυτων αυτοσ ανοισει δια τουτο αυτοσ κληρο νομησει πολλουσ· και των ἶσχυ ρων μεριει σκυλα· ανθ ων παρεδο θη εισ θανατον η ψυχη αυτου· και τοισ ανομοισ ελογισθη· και αυτοσ αμαρτιασ πολλων ανηνεγκεν· και δια τασ αμαρτιασ αυτων παρεδοθη

Και παλιν αυτοσ φησιν· εγω δε ειμι σκωληξ'· και ουκ ανοσ ονειδοσ ανων· και εξουθενημα λαου· παν τεσ οι θεωρουντεσ με εξεμυκτη ρισαν με ελαλησαν εν χειλεσιν εκεινησαν κεφαλην· ηλπισεν επι κ̅ν ρυσασθω αυτον· σωσατω αυτον οτι θελει αυτον·

Ορατε ανδρεσ αγαπητοι· τισ ο υπο γραμμοσ ο δεδομενοσ ημιν· ει γαρ ο κσ̅ ουτωσ εταπεινοφρονησεν τι ποιησωμεν ημεισ· οι ῡπο τον ζυγον τησ χαριτοσ αυτου δι αυτου ελθοντοσ· μιμηται γενωμεθα· κακεινων οιτινεσ εν δερμασιν αιγειοισ· και μηλωταισ περιεπατη σαν κηρυσσοντεσ την ελευσιν του χ̅υ̅· λεγομεν δε ηλιαν· και ελι σαιε· ετι δε και ἴεζεκιηλ'· τουσ προ φητασ· προσ τουτοισ· και τουσ μεμαρ τυρημενουσ· εμαρτυρηθη μεγα λωσ αβρααμ'· και φιλοσ προσηγορευ θη του θ̅υ̅· και λεγει ατενίζων εισ την δοξαν του θ̅υ̅ ταπεινοφρονων εγω δε ειμι γη και σποδοσ·

Ετι δε και περι ἰωβ' ουτωσ γεγραπται· ἰωβ'· ην δικαιοσ και αμεμπτοσ αλη θινοσ θεοσεβησ απεχομενοσ

αωο ωαμτοσ κακου
Αλλ αυτοσ εαυτου κατηγ[
ουδεισ καθαροσ αωο ρυω[
μιασ ημερασ η ζωη αυτο[
Μωϋσησ ωιστοσ εμ ολω[
αυτου εκληθη· και δια τησ[
σιασ αυτου εκριμεμ ο θσ α
δια τωμ μαστιγωμ· και τωμ[
σματωμ αυτωμ· αλλα κακε[
δοξασθεισ μεγαλωσ ουκ εμ[
λορημομησεμ· αλλ ειωεμ ε[
βατου χρηματισμου αυτω διδο[
μου· τισ ειμι εγω οτι με ωεμω[
εγω δε ειμι ϊσχμοφωμοσ· και βρ[
δυγλωσσοσ και ωαλιμ λεγει· εγω
δε ειμι ατμισ αωο κυθρασ·
Τι δε ειωωμεμ εωι τω μεμαρτυρη
μεμω δαδ'· ωροσ ομ ειωεμ ο θσ ευ
ρομ αμδρα κατα τημ καρδιαμ μου δαδ'·
τομ του ϊεσσαι· εμ ελαιει αιωμιω
εχρισα αυτομ· αλλα και αυτοσ λε
γει ωροσ τομ θμ· ελεησομ με ο θσ
κατα το μεγα ελαιοσ σου· και κατα το
ωληθοσ τωμ οικτειρμωμ σου εξα
λειψομ το αμομημα μου· εωι ωλι
ομ ωλυμομ με αωο τησ αμομιασ μου

και αωο τησ αμαρτιασ μου κ.θα
ρισομ με· οτι τημ αμομιαμ μου
εγω γιμωσκω· και η αμαρτια μου
εμωωιομ μου εστιμ διαωαμτοσ
σοι μομω ημαρτομ· και το ωομη
ρομ εμωωιομ σου εωοιησα· οωωσ α
δικαιωθησ εμ τοισ λογοισ σου
και μικησεισ εμ τω κριμεσθαι σε·
ϊδου γαρ' εμ αμομιαισ συμελημ
φθημ· και εμ αμαρτιαισ εκισσησε
με η μηρ μου· ϊδου γαρ' αληθειαμ
ηγαωησασ· τα αδηλα και τα κρυ
φια τησ σοφιασ σου εδηλωσασ μοι·
ραμτιεισ με ϋσσωωω και καθαρισθη
σομαι· ωλυμεισ με· και ϋωερ χι
ομα λευκαμθησομαι· ακουτιεισ
με αγαλλιασιμ και ευφροσυμημ·
αγαλλιασομται οστα τεταωειμω
μεμα· αωοστρεψομ το ωροσωωομ
σου αωο τωμ αμαρτιωμ μου· και
ωασασ τασ αμομιασ μου εξαλειψ[
καρδιαμ καθαραμ κτισομ εμ εμο[
ο θσ· και ωμα ευθεσ εγκαιμισομ
εμ τοισ εμκατοισ μου· μη αωο[ρι]
ψησ με αωο του ωροσωωου σου[·]

και το π]να το αγιον σου μη αντανε
λησ απ ε]μου· αποδοσ μοι την αγαλ
λιασιν τ]ου σωτηριου σου· και πνι
ηγεμο]νικω στηρισον με· διδα
ξω ανο]μουσ τασ οδουσ σου· και α
σεβει]σ επιστρεψουσιν επι σε·
ρυσαι]με εξ αιματων ο θσ ο θσ τησ
σωτ]ηριασ μου·

Αγαλ]λιασεται η γλωσσα μου την
δικ]αιοσυνην σου κε· το στομα μου
αν]οιξεισ· και τα χειλη μου αναγ
γ]ελει την αινεσιν σου· οτι ει η
θ]ελησασ θυσιαν εδωκα αν· ολο
καυτωματα ουκ ευδοκησεισ·
θυσια τω θω πνα συντετριμμενο·
καρδιαν συντετριμμενην· και
τεταπεινωμενην· ο θσ ουκ εξου
θενωσει· των τοσουτων ουν
και τοιουτων ουτωσ μεμαρτυ
ρημενων· το ταπεινοφρονον
και το ϋποδεεσ δια τησ ϋπακοησ·
ου μονον ημασ· αλλασ και τασ προ
ημων γενεασ βελτιουσ εποιησε·
τουσ τε καταδεξαμενουσ τα λογια
αυτου εν φοβω και αληθεια·

Πολλων ουν και μεγαλων και εν
δοξων μετειληφοτεσ πραξαιων·
επαναδραμωμεν επι τον εξ αρ
χησ παραδεδομενον ημιν τησ
ειρηνησ σκοπον·

Και ατενισωμεν εισ τον πρα και κτι
στην του συμπαντοσ κοσμου·
και ταισ μεγαλοπρεπεσι και ϋπερ
βαλλουσαισ αυτου δωρεαισ τησ ει
ρηνησ· ευεργεσιαισ τε κολληθω
μεν ϊδωμεν αυτον κατα διανοια·
και εμβλεψωμεν τοισ ομμασιν·
τησ ψυχησ εισ το μακροθυμον
αυτου βουλημα· νοησωμεν πωσ
αοργητοσ ϋπαρχει προσ πασαν
την κτισιν αυτου·

Οι ουνοι τη διοικησει αυτου σαλευ
ομενοι εν ειρηνη ϋποτασσονται
αυτω· ημερα τε και νυξ· τον τετα
γμενον υπ αυτου δρομον διανυ
ουσιν· μηδεν αλληλοισ εμποδι
ξ]οντα· ηλιοσ τε και σεληνη· αστε
ρ]ων τε χοροι· κατα την διαταγην
α]υτου εν ομονοια διχα πασησ·
π]αρεκβασεωσ εξελισσουσιν
το]υσ επιτεταγμενουσ αυτοισ·

ορισμουσ·
Γη κυοφορουσα κατα το θελημα αυ
του τοισ ἴδιοισ καιροισ την παμπλη
θη αμοισ τε και θηρσιμ και πασιμ
τοισ ουσιμ επ αυτημ ζωοισ· αματελ
λει τροφημ· μη διχοστατουσα μη
δε αλλοιουσα τι τωμ δεδογματισμε
μωμ ῦπ αυτου·
Αβυσσωμ τε αμεξιχμιαστα· και μερ
τερωμ αμεκδιηγητα κριματα τοισ
αυτοισ συμεχεται προσταγμασιμ·
Το κυτοσ τησ απειρου θαλασσησ· κα
τα την δημιουργιαμ αυτου συστα
θεμ εισ τασ συμαγωγασ ου παρεκβαι
νει τα περιτεθειμεμα αυτη κλειθρα·
αλλα καθωσ διεταξεμ αυτη ουτωσ
ποιει· ειπεμ γαρ· εωσ ωδε ηξεισ·
και τα κριματα σου εμ σοι συμτρι
βησεται· ωκεαμοσ αμοισ απεραμ
τοσ· και οι μετ αυτομ κοσμοι· ταισ
αυταισ ταγαισ του δεσποτου διευ
θυμομται·
Καιροι εαριμοι· και θεριμοι· και με
θοπωριμοι· και χειμεριμοι· εμ ει
ρημη μεταπαραδιδοασιμ αλληλοισ
Αμεμωμ σταθμοι· κατα τομ ἴδιομ
καιρομ την λειτουργειαμ αυτωμ
απροσκοπωσ επιτελουσιμ·
Αεμαοι τε πηγαι προσ απολαυσιμ·
και ὕγειαμ δημιουργηθεισαι διχα
ελλειψεωσ παρεχομται τουσ προσ
ζωησ αμοισ μαζουσ·
Τα τε ελαχιστα τωμ ζωωμ τασ συμε
λευσεισ αυτωμ εμ ομομοια και ει
ρημη ποιουμται·
Ταυτα παμτα ο μεγασ δημιουργοσ·
και δεσποτησ τωμ απαμτωμ εμ ει
ρημη και ομομοια προσεταξεμ
ειμαι ευεργετωμ τα παμτα· υπερ
εκπερισσωσ δε ημασ· τουσ προσπε
φευγοτασ τοισ οικτειρμοισ αυτου·
δια του κυ ημωμ ιυ χυ· ω η δοξα
και η μεγαλωσυμη εισ τουσ αιωμασ
τωμ αιωμωμ αμημ·
Ορατε αγαπητοι μη αι ευεργεσιαι
αυτου αι πολλαι γεμωμται εισ κριμα
πασιμ ημιμ εαμ μη αξιωσ αυτου
πολιτευομεμοι τα καλα και ευαρε
στα εμωπιομ αυτου ποιωμεμ
μεθ ομομοιασ·
Λεγει γαρ που πμα κυ λυχμομ ερευ

νων τα ταμιεια τησ γαστροσ·
Ἰδωμεν πωσ εγγυσ εστιν· και οτι ου
δεν λεληθεν αυτον των εννοιων
ημων· ουδε των διαλογισμων ων
ποιουμεθα· δικαιον ουν εστιν·
μη λιποτακτειν ημασ απο του θελη
ματοσ αυτου·
Μαλλον ανοισ αφροσι και ανοητοισ
και επαιρομενοισ· και εγκαυχωμε
νοισ εν αλαζονια του λογου αυτων
προσκοψωμεν· η τω θ̅ω̅·
Τον κ̅ν̅ ι̅ν̅ χ̅ν̅· ου το αιμα ϋπερ ημω
εδοθη εντραπωμεν·
Τουσ προηγουμενουσ ημων αιδε
σθωμεν· τουσ πρεσβυτερουσ η
μων τιμησωμεν·
Τουσ νεουσ παιδευσωμεν· την παι
δειαν του φοβου του θ̅υ̅·
Τασ γυναικασ ημων επι το αγαθον
διορθωσωμεθα· το αξιαγαπητον
τησ αγνιασ ηθοσ ενδειξασθωσαν·
το ακεραιον τησ πραϋτητοσ αυτω
βουλημα αποδειξατωσαν· το επι
εικεσ τησ γλωσσησ αυτων δια τησ
φωνησ φανερον ποιησατωσαν·
την αγαπην αυτων μη κατα προσ
κλισεισ· αλλα πασιν τοισ φοβουμε
νοισ τον θ̅ν̅· οσιωσ ισην παρεχε
τωσαν· τα τεκνα ϋμων τησ εν
χ̅ω̅ παιδειασ μεταλαμβανετωσα·
μαθετωσαν τι ταπεινοφροσυνη
παρα θ̅ω̅ ϊσχυϊ τι αγαπη αγνη παρα
τω θ̅ω̅ δυναται· πωσ ο φοβοσ αυτου
καλοσ και μεγασ· και σωζων παντασ
τουσ εν αυτω οσιωσ αναστρεφο
μενουσ εν καθαρα διανοια· ερευνη
τησ γαρ εστιν εννοιων και ενθυ
μησεων· ου η πνοη αυτου εν ημι·
εστιν· και οταν θελη ανελει αυτη·
ταυτα δε παντα βεβαιοι η εν χ̅ω̅ πι
στισ· και γαρ αυτοσ δια του π̅ν̅σ̅ του
αγιου· ουτωσ προσκαλειται ημασ·
› δευτε τεκνα ακουσατε μου· φο
› βον κ̅υ̅ διδαξω ϋμασ· τισ εστιν ανοσ
› ο θελων ζωην· αγαπων ημερασ
› ϊδειν αγαθασ· παυσον την γλωσσα
› σου απο κακου· και χειλη του μη
› λαλησαι δολον· εκκλινον απο κα
› κου και ποιησον αγαθον· ζητησον
› ειρηνην· και διωξον αυτην· οφθαλ
› μοι κ̅υ̅ επι δικαιουσ· και ωτα αυτου

> προσ δεησιν αυτων ωρ[
> κυ επι ποιουντασ κακα[
> θρευσαι εκ γησ το μνημ[
> αυτων· εκεκραξεν ο δ[
> και ο κσ εισηκουσεν αυτ[
> πασων των θλιψαιων α[
> σατο αυτον· πολλαι αι μασ[
> του αμαρτωλου· τουσ δε ε λ[
> τασ επι κν ελαιοσ κυκλωσε[
Ο οικτιρμων κατα παντα κ[
γετικοσ πηρ̄· εχει σπλαγχνα ε[
φοβουμενουσ αυτον· ηπιωσ[
και προσηνωσ τασ χαριτασ αυτ[
αποδιδοι τοισ προσερχομενοι[
αυτω απλη· διανοια·
Διο μη διψυχωμεν· μηδε ϊνδαλλε
σθω η ψυχη ημων επι ταισ ϋπερ
βαλλουσαισ και ενδοξοισ δωρεαισ
αυτου· πορρω γενεσθω αφ ημω
η γραφη αυτη· οπου λεγει· ταλαιπω
ροι εισιν οι διψυχοι οι διστα ζον
τεσ την ψυχην· οι λεγοντεσ ταυ
τα ηκουσαμεν και επι των πατε
ρων ημων· και ϊδου γεγηρακαμε·
και ουδεν ημιν τουτων συμβεβη
κεν· ω ανοητοι συμβαλετε εαυ
τουσ ξυλω· λαβετε αμπελον· πρω
τον μεν φυλλοροει· ειτα βλαστοσ
γινεται· ειτα φυλλον· ειτα ανθοσ
και μετα ταυτα ομφαξ̄· ειτα στα
φυλη παρεστηκυῖα·
Ορατε οτι εν καιρω ολιγω εισ πεπει
ρον καταντα ο καρποσ του ξυλου·
Επ αληθειασ ταχυ και εξεφνησ
τελειωθησεται το βουλημα αυ
του· συνεπιμαρτυρουσησ· και τησ
γραφησ οτι ταχυ ηξει· και ου χρο
νιει· και εξαιφνησ ηξει ο κσ εισ
τον ναον αυτου· και ο αγιοσ ον
ϋμεισ προσδοκατε·
Κατανοησωμεν αγαπητοι πωσ
ο δεσποτησ επιδεικνυται διηνε
κωσ ημιν την μελλουσαν ανα
στασιν εσεσθαι· ησ την απαρχη[
εποιησατο τον κν ιν χν εκ νεκ[
ραναστησασ·
Ϊδωμεν αγαπητοι την κατα και[
γινομενην αναστασιν· ημερ[
νυξ̄· αναστασιν ημιν δηλουσ[
κοιμαται η νυξ̄· ανισταται η ι[
η ημερα απειστιν· νυξ· επερ[

. εμ τουσ καρπουσ· ο σποροσ
. . τινα τροπον γινεται· εξηλ
. πειρων και εβαλεν εισ την γη·
. ν των σπερματων· ατινα πε
εισ την γην ξηρα και γυμνα δι
. ειτ εκ τησ διαλυσεωσ· η μεγα
. ησ τησ προνοιασ του δεσποτου
τησιν αυτα· και εκ του ενοσ· πλει
. αυξει και εκφερει καρπον·
μεν το παραδοξον σημειον το
. ομενον εν τοισ ανατολικοισ
το]ποισ τουτεστιν τοισ περι την αρα
βιαν ορνεον γαρ εστιν ο προσονο
μαζεται φοινιξ'· τουτο μονογενησ·
ὑπαρχον· ζη ετη πεντακοσια·
γενομενον τε ηδη προσ απολυ
σιν του αποθανειν αυτο· σηκον
εαυτω ποιει εκ λιβανου και σμυρ
νησ· και των λοιπων αρωματων·
εισ ον πληρωθεντοσ του χρονου
εισερχεται και τελευτα· σηπομε
νησ δε τησ σαρκοσ· σκωληξ'· τισ γεν
ναται· οσ εκ τησ ἰκμαδοσ του τε
λευτηκοτοσ ζωου ανατρεφομε
νοσ· πτεροφυει· ειτα γενναιοσ
γενομενοσ· αιρει τον σηκον εκει

νον οπου τα οστα του προγεγονο
τοσ εστιν· και ταυτα βασταζων δια
νυει· απο τησ αραβικησ χωρασ εωσ
τησ αιγυπτου εισ την λεγομενην
ηλιουπολιν· και ημερασ βλεποντω
παντων επιπτασ επι τον του ηλιου
βωμον τιθησιν αυτα· και ουτωσ
εισ τουπισω αφορμα· οι ουν ἱερεισ·
επισκεπτονται τασ αναγραφασ
των χρονων· και ευρισκουσιν
αυτον πεντακοσιοστου ετουσ·
πεπληρωμενου εληλυθεναι·
Μεγα και θαυμαστον ουν νομιζο
μεν ειναι· ει ο δημιουργοσ των απα
των αναστασιν ποιησεται των
οσιωσ αυτω δουλευσαντων εν πε
ποιθησει πιστεωσ αγαθησ· οπου
και δι ορνεου δεικνυσιν ημιν το
μεγαλιον τησ επαγγελειασ αυτου·
]εγει γαρ' που· και εξαναστησεισ με·
]και εξομολογησομαι σοι·
]αι εκοιμηθην και ὕπνωσα· εξη
]ερθην οτι συ μετ εμου ει·
]ι παλιν ἰωβ'· λεγει· και αναστησεισ
]ν σαρκαν μου ταυτην την αναν

τλησασαν ταυτα παντα·

Ταυτη ουν τη ελπιδι προσδεδεσθωσαν
αι ψυχαι ημων τω πιστω εν ταις
επαγγελιαις· και τω δικαιω εν τοις·
κριμασιν· ο παραγγειλας μη ψευδε
σθαι· πολλω μαλλον αυτος ου ψευ
σεται· ουδεν γαρ' αδυνατον παρα τω
θω ει μη το ψευσασθαι·

Αναζωπυρησατω ουν η πιστις αυ
του εν ημιν· και νοησωμεν οτι πα
τα εγγυς αυτω εστιν· εν λογω της
μεγαλωσυνης αυτου συνεστησα
το τα παντα· και εν λογω δυναται αυ
τα καταστρεψαι· τις ερει αυτω τι
εποιησας· η τις αντιστησεται·
τω κρατει της ῒσχυος αυτου· οτε·
θελει· και ως θελει ποιησει παντα·
και ουδεν μη παρελθη των δεδογμα
τισμενων ῦπ αυτου·

Παντα ενωπιον αυτου εισιν και ου
δεν λεληθεν την βουλην αυτου·

Ει οι ουνοι διηγουνται δοξαν θυ·
ποιησιν δε χειρων αυτου αναγ
γελλει το στερεωμα· η ημερα τη
ημερα ερευγεται ρημα· και νυξ'
νυκτι αναγγελλει γνωσιν· και ου
κ εισιν λογοι· ουδε λαλιαι ων ουχι
ακουονται αι φωναι αυτων

Παντων ουν βλεπομενων και ακου
ομενων· φοβηθωμεν αυτον
και απολειπωμεν φαυλων εργω
μιαρας επιθυμιας ῒνα τω ελεει αυ
του σκεπασθωμεν απο των μελλο
των κριματων·

Που γαρ' τις ημων δυναται φυγειν
απο της κραταιας χειρος αυτου·
ποιος δε κοσμος δεξεται τινα των
αυτομολουντων απ αυτου·

Λεγει γαρ' που το γραφειον που
αφηξω και που κρυβησομαι
απο του προσωπου σου εαν ανα
βω εις τον ουνον συ ει εκει·
εαν απελθω εις τα εσχατα της
γης· εκει η δεξια σου· εαν κατα
στρωσω εις τας αβυσσους εκει
το πνα σου·

Ποι ουν τις απελθη η που αποδραση
απο του τα παντα εμπεριεχοντος·
προσελθωμεν ουν αυτω· εν οσι
οτητι ψυχης· αγνας και αμιαντους
χειρας αιροντες προς αυτον· αγα

ϖωμτεσ τομ εϖιεικημ· και ευσϖλαγ χμομ ϖρα ημωμ οσ εκλογησ μεροσ εϖοιησεμ εαυτω·

Ουτω γαρ᾽ γεγραϖται οτε διεμεριζεμ ο υψιστοσ εθμη, ωσ διεσϖειρεμ υἱουσ αδαμ᾽· εστησεμ ορια εθμωμ κατα αριθμομ αγγελωμ θυ· εγεμηθη μερισ κυ λαοσ αυτου ἰακωβ᾽· σχοιμισμα κληρομομιασ αυτου ισλ·

Και εμ ετερω τοϖω λεγει· ἰδου κσ λαμβαμει εαυτω εθμοσ εκ μεσου εθμωμ· ωσϖερ᾽ λαμβαμει αμοσ την αϖαρχημ αυτου τησ αλω· και εξελευσεται εκ του εθμουσ εκειμου αγια αγιωμ· αγιου ουμ μερισ ὑϖαρχοτεσ· ϖοιησωμεμ τα του αγιασμου ϖαμτα· φευγομτεσ καταλαλιασ μιαρασ τε και αγμουσ συμϖλοκασ· μεθασ τε· και μεωτερισμουσ· και βδελυκτασ εϖιθυμιασ· μυσεραμ· μοιχιαμ βδελυκτημ υϖερηφαμια· θσ γαρ᾽ φησιμ ὑϖερηφαμοισ αμτιτασσεται ταϖειμοισ δε διδωσιμ χαριμ· κολλκηθωμεμ ουμ εκειμοισ· οισ η χαρισ αϖο του θυ δεδοται·

Ενδυσωμεθα την ομομοιαμ· ταϖειμοφρομουμτεσ· εγκρατευομεμοι αϖο ϖαμτοσ ψιθυρισμου και καταλαλιασ ϖορρω εαυτουσ ϖοιουμτεσ·

Εργοισ δικαιουμεμοι και μη λογοισ· λεγει γαρ᾽· ο τα ϖολλα λεγωμ και αμτακουσεται· η ο ευλαλοσ οιεται ειμαι· δικαιοσ· ευλογημεμοσ γεμμητοσ γυμαικοσ ολιγοβιοσ· μη ϖολυσ εμ ρημασιμ γιμου·

Ο εϖαιμοσ ημωμ εστω εμ θω· και μη εξ αυτωμ· αυτεϖαιμετουσ γαρ μισει ο θσ· η μαρτυρια τησ αγαθησ ϖραξεωσ ημωμ διδοσθω ὑϖ αλλωμ· καθωσ εδοθη τοισ ϖατρασιμ ημωμ τοισ δικαιοισ· θρασοσ· και αυθαδεια και τολμα τοισ κατηραμεμοισ υϖο του θυ· εϖιεικια· και ταϖειμοφροσυμη· και ϖραϋτησ· ϖαρα τοισ ηὐλογημεμοισ υϖο του θυ·

Κολληθωμεμ ουμ τη ευλογια αυτου· και ἰδωμεμ τιμεσ αι οδοι τησ ευλογιασ· αματυλιξωμεμ τα αϖ αρχησ γεμομεμα τιμοσ χαριμ ηὐλογηθη ο ϖηρ ημωμ αβρααμ᾽· ουχι δικαιοσυμημ και αληθειαμ δια ϖιστεωσ

ϖοιησασ·
Ϊσαακ' μετα ϖεϖοιθησ
σκωμ το μελλομ· ηδε
το θυσια
Ϊακωβ'· μετα ταϖειμοφρ
εξεχωρισεμ τησ γησ αυ
φομ· και εϖορευθη ϖροσ
και εδουλευσεμ· και εδοθ
το δωδεκασκηϖτρομ του
τισ καθ εμ εκαστομ ϊλικριμ
καταμοηση· εϖιγμωσεται
γαλεια τωμ ϋϖ αυτου διδομε
δωρεωμ· εξ αυτωμ γαρ ϊερει[σ τε
και λευϊται ϖαμτεσ οι λιτουργ
τεσ τω θυσιαστηριω του θυ· εξ αυ
του ο κσ ισ· το κατα σαρκα· εξ αυτου
βασιλεισ και αρχομτεσ και ηγου
μεμοι κατα τομ ϊουδαμ· τα δε λοι
ϖα σκηϖτρα αυτου· ουκ εμ μικρα
δοξη ϋϖαρχουσιμ ωσ εϖαγγειλα
μεμου του θυ· οτι εσται το σϖερ
μα σου ωσ οι αστερεσ του ουραμου·
Παμτεσ ουμ εδοξασθησαμ· και ε
μεγαλυμθησαμ· ου δι αυτωμ· η τω
εργωμ αυτωμ· η τησ δικαιοϖραγιασ
ησ κατειργασαμτο· αλλα δια του θε
λησατοσ αυτου·
Και ημεισ ουμ δια θεληματοσ αυτου
εμ χω ιυ κληθεμτεσ· ου δι εαυτω
δικαιουμεθα· ουδε δια τησ ημεμασ
σοφιασ η συμεσεωσ η ευσεβειασ·
η εργωμ ωμ κατειργασαμεθα εμ ο
σιοτητι καρδιασ· αλλα δια τησ ϖιστ
ωσ δι ησ ϖαμτασ του αϖ αιωμοσ
ο ϖαμτοκρατωμ' θσ· εδικαιωσεμ·
ω εστω η δοξα εισ τουσ αιωμασ
των αιωμωμ αμημ·
Τι ουμ ϖοιησωμεμ αδελφοι·
αργησωμεμ αϖο τησ αγαθοϖοιϊ
και εγκαταλειϖωμεμ τημ αγαϖη
μηθαμωσ τουτο εασαι ο δεσϖοτ
εφ ημιμ γε γεμηθημαι·
Αλλα σϖευσωμεμ μετα εκτεμια
και ϖροθυμιασ· ϖαμ εργομ αγαθ
εϖιτελειμ·
Αυτοσ γαρ'· ο δημιουργοσ· και δ
τησ τωμ αϖαμτωμ εϖι τοισ ερ
αυτου αγαλλιαται·
Τω γαρ'· ϖαμμεγεθεστατω αυτ
κρατει· ουραμουσ εστηρισε
και τη ακαταληϖτω αυτου συ

. . . . σμησεν αυτους· γην τε
δι χω|ρισεν απο του περιεχον
τος αυ|την υδατος· και ηδρασεν
. . . . ον ασφαλη τον ιδιου βου
λημα|τος θεμελιον· τα τε εν αυ
τη ζωα φοιτωντα τη εαυτου
. . . αξει εκελευσεν ειναι· θαλασ
σαν κ|αι τα εν αυτη ζωα προδημι
. σας· ενεκλισεν τη εαυτου·
δυ|ναμει επι πασι το εξοχωτατο
κα|ι παμμεγεθες κατα διανοιαν
α νον ταις ϊδιαις· και αμωμοις
χερσιν επλασεν της εαυτου
εικονος χαρακτηρα·
Ουτως γαρ φησιν ο θς ποιησω
μεν ανον κατ εικονα και καθ ο
μοιωσιν ημετεραν· και εποι
ησεν ο θς τον ανον· αρσεν και
θηλυ εποιησεν αυτους·
Ταυτα ουν παντα τελειωσας επη
νεσεν αυτα· και ηυλογησεν και
ειπεν· αυξανεσθαι και πληθυ
νεσθαι· ϊδωμεν οτι το εν ερ
γοις αγαθοις παντες εκοσμηθη
σαν οι δικαιοι· και αυτος ουν
ο κς εργοις εαυτον κοσμησας
εχαρη· εχοντες ουν τουτον
τον υπογραμμον· αοκνως προσ
ελθωμεν τω θεληματι αυτου
εξ ολης ϊσχυος ημων· εργασω
μεθα εργον δικαιοσυνης·
Ο αγαθος εργατης μετα παρρησιας
λαμβανει τον αρτον του εργου
αυτου· ο νωθρος και παρειμε
νος· ουκ αντοφθαλμει τω ερ
γοπαρεκτη αυτου· δεον ουν
εστιν προθυμους ημας ειναι
εις αγαθοποιϊαν· εξ αυτου γαρ
εστιν τα παντα·
Προλεγει γαρ ημιν· ϊδου ο κς και
ο μισθος αυτου προ προσωπου
αυτου αποδουναι εκαστω κατα
το εργον αυτου·
Προτρεπεται ουν ημας εξ ολης της
καρδιας επ αυτω· μη αργους·
μητε παρειμενους ειναι επι πα
εργον αγαθον· το καυχημα ημω
και η παρρησια εστω εν αυτω·
ϋποτασσωμεθα τω θεληματι
αυτου· κατανοησωμεν το πα
π|ληθος των αγγελων αυτου·

CLEM. AD CORINTH. I, 33—34.

πωσ τω θε ληματι αυτου λιτουρ· γουσιν παρεστωτεσ· λεγει γαρ η γραφη· μυριαι μυριαδεσ παρει στηκεισαν αυτω· και χιλιαι· χι λι αδεσ λιτουργουν αυτω· και εκε κραγον· αγιοσ· αγιοσ· αγιοσ· κσ σα βαωθ· πληρησ πασα η κτισισ τησ δοξησ αυτου·

Και ημεισ ουν εν ομονοια επι το αυτο συναχθεντεσ τη συνειδησει· ωσ εξ ενοσ στοματοσ βοησωμεν εκτενωσ προσ αυτον εισ το μετο χουσ ημασ γενεσθαι των μεγαλων και ενδοξων επαγγελιων αυτου·

Λεγει γαρ· οφθαλμοσ ουκ ειδεν· και ουσ ουκ ηκουσεν· και επι καρ διαν ανου ουκ ανεβη οσα ητοι μασεν τοισ υπομενουσιν αυτο·

Ωσ μακαρια· και θαυμαστα τα δω ρα του θυ αγαπητοι· ζωη εν αθανα σια· λαμπροτησ εν δικαιοσυνη· αληθεια εν παρρησια· πιστισ εν πε ποιθησει· εγκρατια εν αγιασμω· και ταυτα υπεπιπτεν παντα υπο την διανοιαν ημων·

Τινα ουν αρα εστιν τα ετοιμαζομε να τοισ υπομενουσιν· ο δημι ουργοσ· και πηρ των αιωνων· ο παναγιοσ· αυτοσ γινωσκει τη ποσοτητα και την καλλονην αυτων· ημεισ ουν αγωνισωμε θα ευρεθηναι εν τω αριθμω των υπομενοντων αυτον· οπωσ με ταλαβωμεν των επηγγελμενω δωρεων· πωσ δε εσται του το αγαπητοι· εαν εστηριγμενη η η διανοια ημων πιστεωσ προσ τον θν· εαν εκζητωμεν τα ευα ρεστα και ευπροσδεκτα αυτω· εαν επιτελεσωμεν τα ανηκον τα τη αμωμω βουλησει αυτου· και ακολουθησωμεν τη οδω· τησ αληθειασ· απορριψαντεσ αφ εαυτων πασαν αδικιαν· και ανομια πλεονεξιαν· ερεισ· κακοηθειασ τε και δολουσ· ψιθυρισμουσ τε και καταλαλιασ· θεοστυγιαν· υπερηφανιαν τε και αλαζονια· κενοδοξιαν τε και φιλοξενιαν·

Ταυτα γαρ οι πρασσοντεσ στυγητοι τω θω· υπαρχουσιν· ου μον δε

οι πρασσοντεσ αυτα· αλλα και οι συ
ευδοκουντεσ αυτοισ·
Λεγει γαρ η γραφη· τω δε αμαρτωλω
ειπεν ο θσ ινατι συ διηγη τα δικαιω
ματα μου· και αναλαμβανεισ την
διαθηκην μου επι στοματοσ μου·
συ δε εμισησασ παιδιαν και εξεβαλ
λεσ τουσ λογουσ μου εισ τα οπισω·
ει εθεωρεισ κλεπτην συνετρεχεσ
αυτω· και μετα μοιχων την μερι
δα σου ετιθεισ· το στομα σου επλε
ονασεν· κακιαν· και η γλωσσα σου
περιεπλεκεν δολιοτητα· καθημε
νοσ κατα του αδελφουσ σου κατε
λαλεισ· και κατα του υιου τησ μητροσ
σου ετιθεισ σκανδαλον· ταυτα
εποιησασ και εσιγησα· υπελαβεσ
ανομαι οτι εσομαι σοι ομοιοσ·
ελεγξω σε και παραστησω σε κατα
προσωπον σου· συνετε δη ταυτα
οι επιλανθανομενοι του θυ· μη
ποτε αρπαση ωσ λεων και μη η ο ρυ
ομενοσ θυσια αινεσεωσ δοξασει με·
και εκει οδοσ ην δειξω αυτω το
σωτηριον του θυ·
Αυτη η οδοσ αγαπητοι εν η ευρομε
το σωτηριον ημων· ιν χν· τον αρ
χιερεα των προσφορων ημων·
τον προστατην και βοηθον τησ
ασθενειασ ημων· δια τουτου ατενι
σωμεν εισ τα υψη των ουνων·
δια τουτου ενοπτριζομεθα την
αμωμον και υπερτατην οψιν αυτου·
δια τουτου ηνεωχθησαν ημων
οι οφθαλμοι τησ καρδιασ· δια τουτου
η ασυνετοσ και εσκοτωμενη δια
νοια ημων αναθαλλει εισ το θαυ
μαστον αυτου φωσ· δια τουτου
ηθελησεν ο δεσποτησ τησ αθανα
του γνωσεωσ ημασ γευσασθαι οσ ων
απαυγασμα τησ μεγαλωσυνησ
αυτου τοσουτω μειζων εστιν
αγγελων οσω διαφορωτερον
ονομα κεκληρονομηκεν·
Γεγραπται γαρ· ουτωσ ο ποιων τουσ
αγγελουσ αυτου πνατα· και τουσ
λειτουργουσ αυτου πυροσ φλογα·
Επι δε τω υιω αυτου· ουτωσ ειπεν
ο δεσποτησ· υιοσ μου ει συ εγω ση
μερον γεγεννηκα σε· αιτησαι
παρ εμου και δωσω σοι εθνη την

κληρονομιαν σου· κ[
σχεσιν σου τα περατα τ[
Και παλιν λεγει προσ αυ[
εκ δεξιων μου εωσ αν[
εχθρουσ σου ϋποποδιο[
διον σου· τινεσ ουν οι ε[
οι φαυλοι· και αντιτασσ[
τω θεληματι τω θεληματ[
Στρατευσωμεθα ουν ανδ[
φοι μετα πασησ εκτενεια[
αμωμοισ προσταγμασιν[
Κατανοησωμεν τουσ στρα[
μενουσ τοισ ηγουμενοισ η[
πωσ ευτακτωσ· πωσ εικτ[
πωσ ϋποτεταγμενωσ επιτελο[
σιν τα διατασσομενα· ου παντε[
εισιν επαρχοι· ουδε χιλιαρχοι
ουδε εκατονταρχοι· ουδε πεντη
κονταρχοι· ουδε το καθεξησ·
αλλ εκαστοσ εν τω ϊδιω ταγματι
τα επιτασσομενα ϋπο του βασιλε
ωσ και των ηγουμενων επιτελει
οι μεγαλοι διχα των μικρων ου
δυνανται ειναι· ουτε οι μικροι δι
χα των μεγαλων· συγκρασισ τισ
εστιν εν πασιν και εν τουτοισ χρησισ·

Λαβωμεν το σωμα ημων· η κε
φαλη διχα των ποδων ουδεν
εστιν· ουτωσ ουδε οι ποδεσ διχα
τησ κεφαλησ· τα δε ελαχιστα μελη
του σωματοσ ημων αναγκαια
και ευχρηστα εισιν ολω τω σωμα
τι· αλλα παντα συνπνει· και ϋποτα
γη μια χρηται εισ το σωζεσθαι ολο[
το σωμα· σωζεσθω ουν ημων ολ[
το σωμα εν χω ιυ· και ϋποτασσεσθ[
εκαστοσ τω πλησιον αυτου· καθω[
και ετεθη εν τω χαρισματι αυτου
ο ϊσχυροσ μη τημελειτω τον
ασθενη· ο δε ασθενησ εντρεπε
τω τον ϊσχυρον· ο πλουσιοσ επιχο
ρηγειτω τω πτωχω· ο δε πτωχοσ
ευχαριστειτω τω θω· οτι εδωκε
αυτω· δι ου αναπληρωθη αυτου
το ϋστερημα· ο σοφοσ ενδικνυσθω
την σοφιαν αυτου· μη εν λογοισ
αλλ εν εργοισ αγαθοισ· ο ταπεινο
φρονων μη εαυτω μαρτυρειτ
αλλ εατω υφ ετερου εαυτον μ[
τυρεισθαι· ο αγνοσ εν τη σαρκι[
και μη αλαζονευεσθω· γινωσ

. . . . . ερον εστιν ο εϖιχορηγω
. . . . . . την εγκρατιαν· αναλογι
. . . . . εθα ουν αδελφοι εκ ϖοιασ·
. . . . . . εγεννηθημεν· ϖοιοι και τι
. . . . . σηλθαμεν εισ τον κοσμο·
. . . . . ου ταφου και σκοτουσ
. . . σασ ημασ· και δημιουργησασ·
. . . . γαγεν εισ τον κοσμον αυτου
. . . ετοιμασασ· τασ ευεργεσιασ·
. . . ου ϖριν ημασ γεννηθηναι·
. . τα ουν ϖαντα εξ αυτου εχοντεσ
. . φιλομεν κατα ϖαντα ευχαριστι
. . τω· ω η δοξα εισ τουσ αιωνασ
των αιωνων αμην·
Α]φρονεσ και ασυνετοι· και μωροι·
και αϖαιδευτοι χλευαζουσιν ημασ·
και μυκτιρηζουσιν εαυτουσ·
βουλομενοι εϖαιρεσθαι ταισ δι
ανοιαισ αυτων·
Τι γαρ δυναται θνητοσ· η τισ ϊσχυσ
γηγενουσ γεγραϖται γαρ'· ουκ ην
μορφη ϖρο οφθαλμων μου·
αλλ η αυραν· και φωνην ηκουο·
τι γαρ'· μη καθαροσ εσται βροτοσ
εναντι κυ· η αϖο των εργων αυ
του αμεμϖτοσ ανηρ' ει κατα ϖαι
δων αυτου ου ϖιστευει· κατα δε
αγγελων αυτου σκολιον τι εϖε
νοησεν· ουνοσ δε ου καθαροσ
εναντιον αυτου· εα δε· οι κατοι
κουντεσ οικιασ ϖηλινασ· εξ ων
και αυτοι εκ του αυτου ϖηλου εσμε
εϖεσεν αυτουσ σητοσ τροϖον
και αϖο ϖρωϊθεν εωσ εσϖερασ·
ουκετι εισιν· ϖαρα το μη δυνα
σθαι αυτουσ εαυτοισ βοηθησαι·
αϖωλοντο· ενεφυσησεν αυτοισ·
και ετελευτησαν ϖαρα το μη εχει
αυτουσ σοφιαν· εϖικαλεσαι δε
ει τισ σοι ϋϖακουσεται· η ει τινα
αγιων αγγελων οψη· και γαρ
αφρονα αναιρει οργη· ϖεϖλανη
μενον δε θανατοι ζηλοσ· εγω
δε εωρακα αφρονασ ριζασ βαλον
τασ αλλ ευθεωσ εβρωθη αυτων·
η διαιτα· ϖορρω γενοιντο οι ϋιοι·
αυτων αϖο σωτηριασ· κολαβρι
σθειησάν εϖι θυραισ· ησσονων·
και ουκ εσται ο εξαιρουμενοσ·
α γαρ εκεινοισ ητοιμασται· δικαι
οι εδονται· αυτοι δε εκ κακων

CLEM. AD CORINTH. I 38—39.

ουκ εξερειτοι εσονται·
Προδηλων ουν ημιν οντων του
των· και εγκεκυφοτεσ εισ τα βαθη·
τησ θειασ γνωσεωσ· παντα ταξει
ποιειν οφιλομεν οσα ο δεσποτησ
επιτελειν ε[κελ]ευσεν· κατα και
ρουσ τεταγμενουσ· τασ τε προσφο
ρασ· και λειτουργειασ επιτελεισθαι·
και ουκ εικη η ατακτωσ· εκελευσε·
γινεσθαι· αλλ ωρισμενοισ καιροισ
και ωραισ· που τε και δια τινων·
επιτελεισθαι θελει· αυτοσ ωρισεν
τη ϋπερτατω αυτου βουλησει·
ϊν οσιωσ παντα τα γινομενα εν ευ
δοκησει ευπροσδεκτα ειη τω θε
ληματι αυτου·
Οι ουν τοισ προστεταγμενοισ καιροισ
ποιουντεσ τασ προσφορασ αυτω·
ευπροσδεκτοι τε και μακαριοι·
τοισ γαρ' νομιμοισ του δεσποτου
ακολουθουντεσ· ου διαμαρτανου
σιν· τω γαρ αρχιερει ϊδιαι λειτουρ
γιαι δεδομεναι εισιν· και τοισ ϊε
ρευσιν ϊδιοσ ο τοποσ προστετακται·
και λευΐταισ ϊδιαι διακονιαι επι
κινται· ο λαϊκοσ ανοσ τοισ λαϊκοισ·
προσταγμασιν δεδεται· εκαστοσ·
ϋμων αδελφοι εν τω ϊδιω ταγμα
τι ευχαριστειτω θω εν αγαθη συνει
δησιν ϋπαρχων· μη παραικβαι
νων τον ωρισμενον τησ λιτουρ
γιασ αυτου κανονα εν σεμνοτητι
Ου πανταχου αδελφοι προσφερο
ται θυσιαι ενδελεχισμου· η ευχων·
η περι αμαρτιασ· και πλημμελιασ·
αλλ η εν ιλημ`· μονη· κακει δε ου
κ εν παντι τοπω προσφερεται·
αλλ εμπροσθεν του ναου προσ το
θυσιαστηριον· μωμοσκοπηθεν
το προσφερομενον δια του αρχι
ερεωσ και των προειρημενων
λιτουργων· οι ουν παρα το καθηκο
τησ βουλησεωσ αυτου ποιουντεσ τι·
θανατον το προστιμον εχουσιν·
ορατε αδελφοι· οσω πλειονοσ
κατηξιωθημεν γνωσεωσ· τοσου
τω μαλλον ϋποκειμεθα κινδυνω·
Οι αποστολοι ημιν ευηγγελισθησα·
απο του κυ ιυ χυ· ισ ο χσ απο του θυ
εξεπεμφθη· ο χσ ουν απο του θυ·
και οι αποστολοι απο του χυ·

εγεμομτο ουμ αμφοτερο ευτακτωσ εκ θεληματοσ θῡ·

Παραγγελιασ ουμ λαβομτεσ· και ϖληροφορηθεμτεσ δια τησ αμαστασεωσ του κῡ ημωμ ιῡ χῡ· και ϖιστωθεμτεσ εμ τω λογω του θῡ· μετα ϖληροφοριασ ϖμσ αγιου εξηλθομ ευαγγελιζομεμοι τημ βασιλειαμ του θῡ μελλειμ ερχεσθαι·

Κατα χωρασ ουμ και ϖολεισ κηρυσσομτεσ καθεστομομ τασ αϖαρχασ αυτωμ δοκιμασαμτεσ τω ϖμῑ· εισ εϖισκοϖουσ· και διακομουσ· τωμ μελλομτωμ ϖιστευειμ·

Και τουτο ου καιμωσ εκ γαρ δη ϖολλω χρομωμ εγεγραϖτο ϖερι εϖισκοϖωμ· και διακομωμ·

Ουτωσ γαρ' ϖου λεγει η γραφη· καταστησω τουσ εϖισκοϖουσ αυτωμ εμ δικαιοσυμη· και τουσ διακομουσ αυτωμ εμ ϖιστει··

Και τι θαυμαστομ ει οι εμ χω̄ ϖιστευθεμτεσ ϖαρα θῡ εργομ τοιουτο κατεστησαμ τουσ ϖροειρημεμουσ· οϖου και ο μακαριοσ ϖιστοσ θεραϖωμ εμ ολω τω οικω μωΰσησ· τα διατεταγμεμα αυτω ϖαμτα εσημιωσατο εμ ταισ ἱεραισ βιβλοισ· ω και εϖηκολουθησαμ οι λοιϖοι ϖροφηται· συμεϖιμορτυρουμτεσ τοισ ὑϖ αυτου με μομοθετημεμοισ·

Εκειμοσ γαρ' ζηλου εμϖεσομτοσ· ϖερι τησ ἱερωσυμησ· και στασιαζουσωμ τωμ φυλωμ οϖοια αυτω ειη τω εμδοξω ομοματι κεκοσμημεμω· εκελευσεμ τουσ δωδεκα φυλαρχουσ ϖροσεμεγκειμ αυτω ραβδουσ εϖιγεγραμμεμασ εκαστησ φυλησ κατ ομομα· και λαβωμ αυτασ εδησεμ· και εσφραγισεμ τοισ δακτυλιοισ τωμ φυλαρχωμ· και αϖεθετο ουτασ εισ τημ σκημημ του μαρτυριου εϖι τημ τραϖεζαμ του θῡ· και κλισασ τημ σκημημ εσφραγισε· τασ κλειδασ· ωσαυτωσ· και τασ ραβδουσ· και ειϖεμ αυτοισ· αμδρεσ αδελφοι· ησ αμ φυλησ· η ραβδοσ βλαστηση· ταυτημ εκλελεκται ο θσ εισ το ἱερατευειμ· και λειτουμγειμ αυτω·

Πρωΐσ δε γεμομεμησ· συμεκαλεσεμ ϖαμτα τομ ισλ̄· τασ εξακοσιασ

χιλιαδασ των ανδρων[
δειξατο τοισ φυλαρχοισ[
γιδασ· και ηνοιξεν τη[
του μαρτυριου και προε[
ραβδουσ· και ευρεθη η ρ[
ααρων ου μονον βεβλα[
αλλα και καρπον εχουσα[
Τι δοκειται αγαπητοι· ου πρ[
μωϋσησ τουτο μελλειν[
μαλιστα ηδει· αλλ ϊνα μη ακ[
σια γενηται εν τω ισλ· ουτω[
ησεν· εισ το δοξασθηναι· τ[
μα του αληθινου και μονου[
ω η δοξα εισ τουσ αιωνασ των
αιωνων αμην·
Και οι αποστολοι ημων εγνωσαν
δια του χυ ημων ιυ χυ· οτι ερεισ
εσται επι του ονοματοσ τησ επισκο
πησ· δια ταυτην ουν την αιτιαν
προγνωσιν ειληφοτεσ τελειαν
κατεστησαν τουσ προειρημενουσ·
και μετοξυ επινομην εδωκασιν
οπωσ εαν κοιμηθωσιν διαδε
ξωνται ετεροι δεδοκιμασμενοι
ανδρεσ την λειτουργιαν αυτων·
Τουσ ουν κατασταθεντασ ϋπ εκεινω
η μετοξυ ϋφ ετερων ελλογιμω
ανδρων· συνευδοκησασησ τησ
εκκλησιασ πασησ· και λιτουργη
σαντασ αμεμπτωσ τω ποιμνιω
του χυ μετα ταπεινοφροσυνησ
ησυχωσ· και αβαναυσωσ· μεμαρ
τυρημενοισ τε πολλοισ χρονοισ
ϋπο παντων τουτουσ ου δικαιωσ
νομιζομεν αποβαλέσθαι τησ λι
τουργιασ· αμαρτια γαρ' ου μικρα
ημιν εσται· εαν τουσ αμεμπτωσ
και οσιωσ προσενεγκοντασ τα δω
ρα τησ επισκοπησ αποβαλωμεν·
Μακαριοι οι προοδοιπορησαντεσ
πρεσβυτεροι οιτινεσ εγκαρπον
και τελειαν εσχον την αναλυσιν[
ου γαρ' ευλαβουνται μη τισ αυτουσ
μεταστηση απο του ϊδρυμενου
αυτοισ τοπου·
Ορωμεν γαρ'· οτι ενιουσ ϋμεισ
μεταγαγετε καλωσ πολιτἔυομεν[
εκ τησ αμεμπτωσ αυτοισ τετι
μημενησ λιτουργειασ φιλονικ[
εσται αδελφοι και ζηλωται περι[
ανηκοντων εισ σωτηριαν· εν[

CLEM. AD CORINTH I, 43—45

. . . . τε εισ τασ γραφασ τασ αληθεισ . . . . . ϖμσ του αγιου· εϖιτασθαι . . . . δεμ αδικομ· ουδε ϖαραϖε . . . μεμομ γεγραϖται εμ αυταισ . . . . υρησεται δικαιουσ αϖοβε . . . εμουσ αϖο οσιωμ αμδρωμ· . . ωχθησαμ δικαιοι· αλλ ῡϖο αμο μω]μ εφυλακισθησαμ· αλλ ῡϖο αμ]οσιωμ· ελιθασθησαμ ῡϖο ϖα ρα]μομωμ· αϖεκταμθησαμ· ῡ]ϖο τωμ μιαρωμ· και αδικομ ζηλο· α]μειληφοτωμ· ταυτα ϖασχομτεσ· ε]υκλαιωσ ημεγκαμ·

Τι] γαρ· ειϖομεμ αδελφοι· δαμιηλ'· ῡϖο των φοβουμεμωμ τομ θμ̄ ε]βληθη εισ λακκομ λεομτωμ· η]αμαμιασ· και αζαριασ· και μισαηλ'· ϋϖο τωμ θρησκευομτωμ τημ με γαλοϖρεϖη· και εμδοξομ θρησκεια του ῡψιστου κατειρχθησαμ εισ κα μιμομ ϖυροσ· μηθαμωσ τουτο γεμοιτο· τιμεσ ουμ οι ταυτα δρα σαμτεσ· οι στυγητοι και ϖασησ κα κιασ ϖληρεισ· εισ τοσουτο· εζη ρισαμ θυμου· ωστε τουσ εμ οσια· και αμωμω ϖροθεσει δουλευομ τασ τω θω· εισ αικιαμ ϖεριβαλειμ· μη ειδοτεσ οτι ο ῡψιστοσ ῡϖερμα χοσ· και ῡϖερασϖιστησ εστιμ των εμ καθαρα συμειδησει λατρευομ των τω [ϖα]μαρετω ομοματι αυτου· ω η δοξ[α ει]σ τουσ αιωμασ τωμ αι [ωμωμ α]μημ·

Ο]ι δε ῡϖο[μ]εμομτεσ εμ ϖεϖοιθησει δοξαμ και τιμημ εκληρομομησα· εϖηρθησαμ τε και εϖαφροι εγε μομτο αϖο του θῡ εμ τω μμημο συμω αυτωμ εισ τουσ αιωμασ τω αιωμωμ αμημ·

Τοιουτοισ ουμ ῡϖοδειγμασιμ κολ ληθημαι· και ημασ δει αδελφοι· γεγραϖται γαρ· κολλασθαι τοισ αγιοισ· οτι οι κολλωμεμοι αυτοισ αγια σθησομται· και ϖαλιμ εμ ετερω· τοϖω λεγει· μετα αμδροσ αθωου· αθωοσ εση· και μετα εκλεκτου εκλεκτοσ εση· και μετα στρεβλου διαστρεψεισ·

Κ]ολληθωμεμ ουμ τοισ αθωοισ και δικαιοισ· εισιμ δε ουτοι εκλεκτοι του θῡ· ῑματι ερεισ και θυμοι

και διχοστασιαι · και σχισματα · πολε μοσ τε εμ ϋμιμ · η ουχι ενα θμ εχο μεμ · και ενα χμ · και εμ πμα τησ χα ριτοσ το εκχυθεμ εφ ημασ · και μια κλησισ εμ χω · ίμστι διελκομεμ · και διασπωμεμ τα μελη του χυ · και στασιαζομεμ προσ το σωμα το ϊδιομ · και εισ τοσαυτημ απονοια ερχομεθα · ωστε επιλαθεσθαι ημασ οτι μελη εσμεμ αλληλωμ · μνησθη τε τωμ λογωμ ιυ του κυ ημωμ ειπε γαρ · ουαι τω αμω εκειμω καλομ η αυτω ει ουκ εγεμμηθη · η ενα τω εκλεκτωμ μου σκαμδαλισαι · κρειτ τομ ημ αυτω περιτεθηναι μυλομ · και καταποντισθηναι εισ τημ θαλασ σαμ η ενα τωμ μικρωμ μου σκαμδα λισαι · το σχισμα ϋμωμ πολλουσ διεστρεψεμ · πολλουσ εισ αθυμια εβαλεμ · πολλουσ εισ δισταγμομ · τουσ παντασ ημασ εισ λυπημ · και επιμομοσ υμωμ εστιμ η στασισ · αμαλαβετε τημ επιστολημ του μακαριου παυλου του αποστολου · τι πρωτομ υμιμ εμ αρχη του ευαγ γελιου εγραψεμ επ αληθειασ πμι κωσ επεστειλεμ ϋμιμ περι αυτου τε · και κηφα τε και απολλω · δια το και τοτε προσκλισεισ ϋμασ πεποι ησθαι · αλλ η προσκλησεισ εκειμη ηττομ αμαρτιαμ ϋμιμ προσημεγ κεμ · προσεκλιθητε γαρ αποστολοισ μεμαρτυρημεμοισ · και αμδρι δε δεδοκιμασμεμω παρ αυτοισ ·

Νυνι δε καταμοησατε τιμεσ υμασ διεστρεψαμ · και το σεμμομ τησ περιβοητου φιλαδελφιασ ϋμω · εμειωσαμ αισχρα αγαπητοι και λια αισχρα και αμαξια τησ εμ χω αγωγησ · ακουεσθαι τημ βεβαιοτατημ και αρχαιαμ κορινθιωμ εκκλησιαμ · δι εμ η δυο προσωπα στασιαζειμ · προσ τουσ πρεσβυτερουσ · και αυτη · η ακοη · ου μομομ εισ ημασ εχωρησε · αλλα και εισ τουσ ετεροκλιμεισ · ϋπαρχομτασ αφ ημωμ · ωστε και βλασφημιασ επιφερεσθαι τω ομο ματι κυ δια τημ υμετεραμ αφροσυμη εαυτοισ δε κιμδυμομ επεξεργαζε σθαι · εξαρωμεμ ουμ τουτο εμ ταχει · και προσπεσωμεμ τω δεσποτη ·

και κλαυσωμεμ ϊκετευομτεσ αυτο ϖωσ ϊλεωσ γεμομεμοσ επικαταλ λαγη ημιμ· και επι τημ σεμμημ τησ φιλαδελφιασ ημωμ αγμημ αγωγημ αποκαταστηση ημασ·

Πυλη γαρ· δικαιοσυμησ αμεωγυία εισ ζωημ αυτη· καθωσ γεγραπται αμοιξατε μοι πυλασ δικαιοσυμησ· εισελθωμ εμ αυταισ εξομολογησω μαι τω κω· αυτη η πυλη του κυ δι καιοι εισελευσομται εμ αυτη·

Πολλωμ ουμ πυλωμ ημεωγυϊωμ η εμ δικαιοσυμη αυτη εστιμ η εμ χω· εμ η μακαριοι παμτεσ οι εισελ θομτεσ· και κατευθυμομτεσ τημ ϖορειαμ αυτωμ εμ οσιοτητι και δικαιοσυμη αταραχωσ ϖαμτα επι τελουμτεσ· ητω τισ ϖιστοσ· ητω δυματοσ γμωσιμ εξειπειμ· ητω σοφοσ εμ διακριακρισει λογωμ· ητω αγμοσ εμ εργοισ· τοσουτω γαρ μαλλομ ταπειμοφρομειμ οφι λει οσω δοκει μαλλομ μειζωμ ειμαι και ζητειμ το κοιμωφελεσ ϖασιμ· και μη το εαυτου·

Ο εχωμ αγαπημ εμ χω ποιησατω τα του χυ παραγγελματα· τομ δεσμο τησ αγαπησ του θυ τισ δυμαται εξη γησασθαι· το μεγαλειομ τησ καλλο μησ αυτου· τισ αρκετοσ εξειπειμ· το ΰψοσ εισ ο αμαγει η αγαπη αμεκδι ηγητομ εστιμ· αγαπη κολλα ημασ· τω θω· αγαπη καλυπτει πληθοσ αμαρ τιωμ· αγαπη ϖαμτα αμεχεται· ϖαμ τα μακροθυμει· ουδεμ βαμαυσομ εμ αγαπη· ουδεμ ϋπερηφαμομ· αγαπη σχισμα ουκ εχει· αγαπη ου στασιαζει· αγαπη ϖαμτα ποιει εμ ο μομοια· εμ τη αγαπη ετελειωθησα ϖαμτεσ οι εκλεκτοι του θυ· διχα αγα πησ ουδεμ ευαρεστομ εστιμ τω θω· εμ αγαπη προσελαβετο ημασ ο δε σποτησ· δια τημ αγαπημ ημ εσχεμ προσ ημασ· το αιμα αυτου εδωκεμ ϋπερ ημωμ ισ χσ ο κσ ημωμ εμ θελη ματι θυ· και τημ σαρκα ϋπερ τησ σαρκοσ ημωμ· και τημ ψυχημ ϋπερ τωμ ψυχωμ ημωμ·

Ορατε αγαπητοι ϖωσ μεγα και θαυμα στομ εστιμ η αγαπη· και τησ τελειο τητοσ αυτησ ουκ εστιμ εξηγησισ

τισ ικανοσ εμ αυτη ευρ[
ει μη ουσ αμ καταξιωση'
θσ ουμ και αιτωμεθα απ[
ουσ αυτου· ινα εμ αγαπη[
διχα προσκλισεωσ ανθρω[
αμωμοι· αι γενεαι πασα[
εωσ τησδε ημερασ παρη[
αλλ οι εμ αγαπη τελειωθεν[
κατα την του θυ χαριν εχα[
χωρον ευσεβων· οι φανερ[
ται εν τη επισκοπη τησ βασιλ'
του χυ· γεγραπται γαρ· εισελ[
εισ τα ταμια μικρον οσον οσ[
εωσ ου παρελθη η οργη και θυ[
μου· και μνησθησομαι ημερ[
αγαθησ και αναστησω υμασ
των θηκων υμων·
Μακαριοι εσμεν αγαπητοι ει τα[
ταγματα του θυ εποιουμεν ε[
μονοια αγαπησ εισ το αφεθη[
ημιν δι αγαπησ τασ αμαρτιασ[
γεγραπται γαρ· μακακαριοι ων α[
θησαν αι ανομιαι· και ων επεκα[
φθησαν αι αμαρτιαι· μακαριοσ α[
ου ου μη λογισηται κσ αμαρτια
ουδε εστιν εν τω στοματι αυτ[

δολοσ· ουτοσ ο μακαρισμοσ ε
γενετο επι τουσ εκλελεγμενουσ
υπο του θυ· δια ιυ χυ του κυ ημ'
ω η δοξα εισ τουσ αιωνασ των α'
ωνων αμην· οσα [ου]ν παρεβ[
μεν δια τινοσ των [του] αντικ[
μου αξιωσωμεν [συγ]γνωμ[
και εκεινοι δε οιτι[ν]εσ αρχηγ'
στασεωσ και διχοστασιασ εγεν[
θησαν· οφειλουσιν το κοινον
τησ ελπιδοσ σκοπειν·
Οι γαρ μετα φοβου και αγαπησ πολι
τευομενοι· εαυτουσ θελουσιν
μαλλον αικιαισ περιπιπτειν· η τουσ
πλησιον· μαλλον δε εαυτων κατα
γνωσιν φερουσιν· η τησ παραδε
δομενησ ημιν καλωσ και δικαιωσ
ομοφωνιασ· καλον γαρ ανω εξο
μολογεισθαι περι τω[ν] παραπτωμα
των η σκληρυναι την καρδιαν αυ
του· καθωσ εσκληρυνθη η καρδια
των στασιαζοντων προσ τον θερα
ποντα του θυ μωυσην ων το'
μα προδηλον εγενηθη· κατεβ[
σαν γαρ εισ αδου ζω[ν]τεσ και θα

. . . . υτουσ· φαραω και η στρα
. . . . ου και παντεσ οι ηγουμε
νοι αιγ]υπτου· τα τε αρματα και οι
αναβα]ται αυτων· οι δι αλλην τινα
. . . . . ν εβυθισθησαν εισ θαλασσα·
. . . . . αν· και απωλοντο· αλλα δια
το σκλ]ηρυνθηναι αυτων τασ ασυ
νετου]σ καρδιασ· μετα το γενεσθαι·
τα σημ]εια [και] τα τερατα εν γη αιγυ
. . . . . δια [του θ]εραποντοσ του θυ
μ]ωϋσεω[σ·] απροσδεησ αδελφοι·
ο]δεσποτησ ϋπαρχει των απαντω
ου]δεν ουδενοσ χρηζει ει μη το
εξ]ομολογεισθαι αυτω· φησιν γαρ·
ο ε]κλεκτοσ δαδ'· εξομολογησο
μ]αι τω κω και αρεσει αυτω ϋπερ
μοσχον νεον κερατα εκφεροντα·
και οπλασ ϊδετωσαν πτωχοι και
ευφρανθητωσαν·
Και π[α]λιν λεγει· θυσον τω θω θυσια
αι[νε]σεωσ και αποδοσ τω ϋψιστω
τασ ευχασ σου· και επικαλεσε με
εν ημερα θλιψεωσ σου· και εξε
λουμαι σε· και δοξασεισ με· θυσια
γαρ· τω θω πνα συντετριμμενο·
Επιστασθαι γαρ· και καλωσ επιστα

σ . . . . σ ϊερασ γραφασ αγαπητοι·
. . . . κυφατε εισ τα λογια του
. . . . αναμνησιν ουν ταυτα
. . . . μωϋσεωσ γαρ'αναβαι
νοντοσ ει]σ το οροσ· και ποιησαν
. . . . ακοντα ημερασ· και τεσ
. . . . α νυκτασ εν νηστεια·
. . . . ωσει· ειπεν προσ αυτο·
. . . . ση μωϋση καταβηθι
. . . . εντευθεν· οτι ηνομησε
ο λαοσ σ]ου ουσ εξηγαγεσ εκ γησ
αιγυπτο]υ· παρεβησαν ταχυ εκ
. . . . ησ ενετειλω αυτοισ·
. . . . ν εαυτοισ χωνευματα·
. . . . ν κσ προσ αυτον· λελαλη
κα προσ] σε απαξ'· και δισ λεγων·
. . . . τον λαον τουτον· και ϊδου
λαοσ σ]κληροτραχηλοσ· εασον
με εξολ]εθρευσαι αυτουσ· και εξα
. . . . . . ο ονομα αυτων ϋποκα
. . . . . . του ουνου· και ποιησω
. . . . . . θνοσ μεγα· και θαυμαστο
και πολ]υ μαλλον η τουτο·
. . . . πωϋσησ μηθαμωσ κε·
. . . . αμαρτιαν τω λαω τουτω

CLEM. AD CORINTH. I, 51—53.

η καμε εξολειψον εκ βιβλου ζω
των ω μεγαλης αγαπης· ω τελειο
τητος ανυπερβλητου· παρρησια
ζεται θεραπων προς κν· αιτειται
αφεσιν τω πληθει· η και εαυτον
εξαλειφθηναι μετ αυτων αξιοι

Τις ουν εν ϋμιν γενναιος· τις ευ
σπλαγχνος· τις πεπληροφορη
μενος αγαπης ειπατω· ει δι εμε
στασις· και ερις· και σχισματα· εκ
χωρω· απειμι ου εαν βουλησθαι·
και ποιω τα προστασσομενα υπο
του πληθους μονον το ποιμνιο
του χ̅υ̅ ειρηνευετω μετα των κα
θεσταμενων πρεσβυτερων του
το ο ποιησας εαυτω μεγα κλαιος
εν χ̅ω̅ περιποιησεται· και πας το
πος δεξεται αυτον· του γαρ κ̅υ̅ η γη
και το πληρωμα αυτης·

Ταυτα οι πολιτευομενοι την αμε
ταμελητον πολιτειαν του θ̅υ̅ εποι
ησαν και ποιησουσιν·

Ι̇να δε και υ̇ποδειγματα εθνων
ενεγκωμεν· πολλοι βασιλεις και
ηγουμενοι· λοιμικου τινος εν
σταντος καιρου· χρησμοδοτηθεν
τες παρεδωκαν εαυτους εις θα
νατον· ι̇να ρυσωνται δια του εαυ
των αιματος τους πολιτας·

Πολλοι εξεχωρησαν ι̇διων πολεων·
ι̇να μη στασιαζωσιν επι πλειον·

Επισταμεθα πολλους εν ημιν·
παραδεδωκοτας εαυτους εις δε
σμα· οπως ετερους λυτρωσονται

Πολλοι εαυτους παρεδωκαν εις δου
λειαν· και λαβοντες τας τιμας·
αυτων ετερους εψωμισαν·

Πολλαι γυναικες ενδυναμωθει
σαι δια της χαριτος του θ̅υ̅ επετελε
σαντο πολλα ανδρεια·

Ι̇ουδειθ' η μακαρια εν συγκλεισμω·
ουσης της πολεως· ητησατο παρα
των πρεσβυτερων εαθηναι αυτη
εξελθειν εις την παρεμβολην
των αλλοφυλων·

Παραδουσα ουν εαυτην τω κινδυ
νω· εξηλθεν δι αγαπην της πατρι
δος· και του λαου του οντος εν συγ
κλισμω· και παρεδωκεν κ̅ς̅ ολο
φερνην εν χειρι θηλιας·

Ουχ ηττονει· και η τελεια κατα πιστι

εσθηρ· κινδυνω εαυτην παρε
βαλεν· ινα το δωδεκαφυλον
του ισλ μελλον απολεσθαι ρυση
ται· δια γαρ της νηστειας· και της
ταπεινωσεως αυτης· ηξιωσεν
τον παντεποπτην δεσποτην θν
των αιωνων· ος ιδων το ταπει
νον της ψυχης αυτης· ερυσατο
τον λαον ων χαριν εκινδυνευσε·
Και ημεις ουν εντυχωμεν περι
των εν τινι παραπτωματι ϋπαρ
χοντων· οπως δοθη αυταις επι
εικια· και ταπεινοφροσυνη·
εις το ειξαι αυτους μη ημιν αλλα
τω θεληματι του θυ· ουτως γαρ
εσται αυτοις εγκαρπος και τελεια
η προς τον θν και τους αγιους με
τ οικτειρμων μνια·
Αναλαβωμεν παιδιαν εφ η ουδεις
οφιλει αγανακτειν αγαπητοι·
η νουθετησεις ην ποιουμεθα·
εις αλληλους· καλη εστιν· και ϋπερ
αγαν ωφελιμος· κολλα γαρ ημας·
τω θεληματι του θυ· ουτως γαρ φη
σιν ο αγιος λογος· παιδευων· επαι
δευσεν με ο κς· και τω θανατω·
ου παρεδωκεν με· ον γαρ αγαπα κς
παιδευει· μαστιγοι δε παντα ϋιον
ον παραδεχεται·
Παιδευσει με γαρ φησιν δικαιος
εν ελεει· και ελεγξει με· ελαιος δε
αμαρτωλων μη λιπανατω την
κεφαλην μου·
Και παλιν λεγει· μακαριος ανος ον
ηλεγξεν ο κς· νουθετημα δε παν
τοκρατορος μη απαναινου· αυτος
γαρ αλγειν ποιει και παλιν αποκα
θιστησιν επαισεν και αι χειρες
αυτου ϊασαντο· εξακις εξ αναγκω
εξελειται σε· εν δε τω εβδομω ου
κ οψεται σου κακον· εν λιμω ρυσε
ται σε εκ θανατου· εν πολεμω δε
εκ χειρος σιδηρου· λυσει σε· και απο
μαστιγος γλωσσης σε κρυψει· και
ου μη φοβηθηση κακων επερχο
μενων· αδικων και ανομων·
καταγελαση· απο δε θηριων αγριω
ου μη φοβηθης· θηρες γαρ αγριαι·
ειρηνευσουσιν σοι· ειτα γνωση
οτι ειρηνευσει σου ο οικος· η δε
διαιτα της σκηνης σου ου μη αμαρτη·

γνωση δε οτι πολυ[
τα δε τεκνα σου ωσπερ[
ταμον του αγρου· ελευσ[
φω ωσπερ σιτοσ ωριμο[
ρον θεριζομενοσ· η ωσ[
μια αλωνοσ καθ ωραν συ[
σθεισα· βλεπετε αγαπη[
ϋπερασπισμοσ εστιν τ[
ομενοισ ϋπο του δεσπο[
αγαθοσ ων παιδε . . . εισι[
ηθηναι ημασ δια τησ οσιασ σ[
διασ αυτου·
Ϋμειѕ ουν οι την καταβολην[
στασεωσ ποιησαντεσ ϋποτα[
τε τοισ πρεσβυτεροισ και παι[
θητε εισ μετανοιαν καμψαν[
τα γονατα τησ καρδιασ ϋμων·
Μαθετε ϋποτασσεσθαι αποθεμε
νοι την αλαζονα· και ϋπερηφανο·
τησ γλωσσησ ϋμων αυθαδ[ειαν]
αμεινον γαρ' εστιν ϋμιν [εν] τω
ποιμνιω του $\overline{χυ}$ μικρουσ και ελλο
γιμουσ ευρεθηναι· η καθ υπερο
χην δοκουντασ εκριφηναι εκ τησ
ελπιδοσ αυτου·
Ουτωσ γαρ' λεγει η παναρετοσ

σοφια· ϊδου προησομα[ι ϋμι]ν εμησ
πνοησ ρησιν· διδαξω [δε ϋμα]σ
τον εμον λογον· επ[
και ουχ ϋπηκουσα[
νον λογουσ· και ου[
αλλα ακυρουσ επο[
βουλασ· τοισ δε εμ[
ηπειθησατε· τοιγα[
τη ϋμετερα απωλει[
μαι· καταχαρουμαι δε[
ερχηται ϋμιν ολεθρο[
φικηται ϋμιν αφνω θ[
καταστροφη ομοια κ[
ρη· η οταν ερχηται ϋμ[
και πολιορκια· εσται γ[
καλεσησθαι με εγω δε[
κουσομαι ϋμων· ζητ[
με κακοι και ουχ ευρη[
εμισησαν γαρ'· σοφιαν[
βον του $\overline{κυ}$ ου προειλα[
ηθελον εμαισ προσεχ[
εμυκτηριζον δε εμου[
τοιγαρ'ουν εδονται τη[
οδου τουσ καρπουσ[
ασεβειασ πλησθησον[

λοιπον ο παντεποπτης θσ· και δεσποτης των πνων και κσ πασης σαρκος· ο εκλεξαμενος τον κν ιν χν και ημας δι αυτου εις λαον περιουσιον· δωη παση ψυχη επικεκλημενη το μεγαλοπρεπες και αγιον ονομα αυτου πιστιν· φοβον· ειρηνην· υπομονην· μακροθυμιαν· εγκρατειαν· αγνιαν· και σωφροσυνην· εις ευαρεστησιν τω ονοματι αυτου δια του αρχιερεως και προστατου ημων ιυ χυ· δι ου αυτω δοξα· και μεγαλωσυνη· κρατος· τιμη· και νυν· και εις παντας τους αιωνας των αιωνων αμην·

Τους δε απεσταλμενους αφ ημων· κλαυδιον εφηβον· και ουαλεριον βιτωνα συν και φορτουνατω· εν ειρηνη μετα χαρας εν ταχει αναπεμψατε προς ημας· οπως θαττον την ευκταιαν· και επιποθητην ημιν ειρηνην και ομονοιαν απαγγελλωσιν· εις το ταχειον και ημας χαρηναι περι της ευσταθιας υμων·

Η χαρις του κυ ημων ιυ χυ μεθ υμων· και μετα παντων πανταχη των κεκλημενων υπο του θυ και δι αυτου· δι ου αυτω δοξα· τιμη κρατος και μεγαλωσυνη· θρονος αιωνιος απο των αιωνων· εις τους αιωνας των αιωνων αμην ∽

κλημεντος προς κο
ρινθιους επιστολη
Α

Αδελφοι· ουτωσ δει ημασ φρονει̅
περι ιυ χυ ωσ περι θυ· ωσ περι κριτου
ζωντωμ και μεκρωμ·
Και ου δει ημασ μικρα φρομειμ πε
ρι τησ σωτηριασ ημωμ· εμ τω γαρ
φρομειμ ημασ μικρα περι αυτου
μικρα και ελπιζομεμ λαβειμ·
Και οι ακουομτεσ ωσπερ μικρω
αμαρτανομεμ· ουκ ειδοτεσ
ποθεμ εκληθημεμ και υπο τιμοσ·
και εισ ομ τοπομ· και οσα ϋπεμει
μεμ ισ χσ παθειμ εμεκα ημωμ·
Τιμα ουμ ημεισ αυτω δωσομεμ
αμτιμισθιαμ· η τιμα καρπομ αξιο
ου ημιμ αυτοσ εδωκεμ· ποσα δε
αυτω οφιλομεμ οσια·
Το φωσ γαρ ημιμ εχαρισατο· ωσ πηρ
ϋιουσ ημασ προσηγορευσεμ· απολ
λυμεμουσ ημασ εσωσεμ·
Ποιομ ουμ αιμομ αυτω δωσωμεμ
η μισθομ· αμτιμισθιασ· ωμ ελα
βομεμ· πηροι ομτεσ τη διαμοια·
προσκυμουμτεσ λιθουσ· και ξυλα·
και χρυσομ· και αργυρομ· χαλ
κομ· εργα αμωμ· και ο βιοσ ημω
ολοσ αλλο ουδεμ ημ ει μη θαματοσ
αμαυρωσιμ ουμ περικειμεμοι·
και τοιαυτησ αχλυοσ γεμομτεσ·
εμ τη ορασει αμεβλεψαμεμ· απο
θεμεμοι εκειμο ο περικειμεθα
μεφοσ τη αυτου θελησει· ηλεη
σεμ γαρ' ημασ και σπλαγχμισθεισ
εσωσεμ· θεασαμεμοσ εμ ημιμ·
πολλημ πλαμημ και απωλειαμ
και μηδεμιαμ ελπιδαμ εχομτεσ
σωτηριασ· ει μη τημ παρ αυτου·
εκαλεσεμ γαρ' ημασ· ουκ ομτασ·
και ηθελησεμ εκ μη ομτοσ ειμαι
ημασ· ευφραμθητι στειρα η ου
τικτουσα· ρηξομ και βοησομ η ου
κ ωδιμουσα· οτι πολλα τα τεκμα
τησ ερημου μαλλομ η τησ εχουσησ
τομ αμδρα
Ο ειπεμ· ευφραμθητι στειρα· η ου
τικτουσα· ημασ ειπεμ· στειρα γαρ
ημ η εκκλησια ημωμ προ του δο
θημαι αυτη τεκμα·
Ο δε ειπεμ βοησομ η ουκ ωδιμου
σα τουτο λεγει· τασ προσευχασ
ημωμ απλωσ αμαφερειμ προσ το
θμ μη ωσ αι ωδιμουσαι εγκακωμε·

Ο δε ειπεμ οτι πολλα τα τεκνα τησ ερημου μαλλομ η τησ εχουσησ τομ ανδρα· επει ερημοσ εδοκει ειναι απο του θυ ο λαοσ ημωμ· νυνι δε πιστευσαντεσ πλειονεσ εγενομεθα των δοκουντωμ εχειν θν· και ετερα δε γραφη λεγει· οτι ουκ ηλθομ καλεσαι δι καιουσ· αλλα αμαρτωλουσ του το λεγει· οτι δει τουσ απολλυμε νουσ σωζειν· εκεινο γαρ' εστιν μεγα και θαυμαστομ· ου τα εστω τα στηριζειν αλλα τα πιπτοντα· ουτωσ και ο χσ ηθελησεμ σωσαι τα απολλυμενα· και εσωσεμ πολ λουσ ελθωμ· και καλεσασ ημασ ηδη απολλυμενουσ·

Τοσουτομ ουν ελαιοσ ποιησαντοσ αυτου εισ ημασ· πρωτομ μεμ οτι ημεισ οι ζωντεσ τοισ νεκροισ θεοισ ου θυομεμ και ου προσκυ νουμεμ αυτοισ αλλα εγνωμεν· δι αυτου τομ πρα τησ αληθειασ· τισ η γνωσεισ η προσ αυτομ· η το μη αρνεισθαι δι ου εγνωμεμ αυτο·

Λεγει δε και αυτοσ τομ ομολογησα τα με ενωπιον των ανων· ομο λογησω αυτομ ενωπιον του πρσ μου

Ουτοσ ουν εστιν ο μισθοσ ημω· εαν ουν ομολογησωμεν δι ου εσωθημεν· εν τινι δε αυτομ ομολογουμεν· εν τω ποιειν α λεγει· και μη παρακουειν αυ του των εντολων· και μη μονο· χειλεσιν αυτομ τιμαν· αλλα εξ ο λησ καρδιασ· και εξ ολησ τησ δι ανοιασ· Λεγει δε και εν τω ησα ΐα· ο̄ λαοσ ουτοσ τοισ χειλεσιν με τιμα· η δε καρδια αυτων πορρω απεστιν απ εμου·

Μη μονον ουν αυτομ καλωμεν κν ου γαρ τουτο σωσει ημασ·

Λεγει γαρ'· ου πασ ο λεγων μοι κε κε σωθησεται· αλλ ο ποιων την δικαιοσυνην·

Ωστε ουν αδελφοι εν τοισ εργοισ αυτων ομολογωμεν· εν τω αγαπαν εαυτουσ εν τω μη μοιχα σθαι μηδε καταλαλειν αλληλων μηδε ζηλουν· αλλ εγκρατεισ ειναι ελεημονασ· αγαθουσ· και συν

παασχειν αλληλοις οφιλα
κ̄ι μη φιλαργυρειν· εν τῑ
τοις εργοις ομολογωμεν
και μη εν τοις εναντιοις·
Και ου δει ημασ φοβεισθαι το̄
ανους μαλλον αλλα τον θν̄· δ̄
τουτο ταυτα υμων πρασσον
ειπεν ο κσ· εαν ητε μετ εμου
συνηγμενοι εν τω κολπω μο̄
και μη ποιητε τασ εντολασ μο̄
αποβαλω υμασ· και ερω υμιν·
υπαγετε απ εμου ουκ οιδα υμασ
ποθεν εστε εργαται ανομιασ
Οθεν αδελφοι· καταλειψαντεσ
την παροικιαν του κοσμου·
τουτου ποιησωμεν το θελημα
του καλεσαντοσ ημασ· και μη
φοβηθωμεν εξελθειν εκ του κο
σμου τουτου· λεγει γαρ ο κσ· εσε
σθε ωσ αρνια εν μεσω λυκων·
Αποκριθεισ δε ο πετροσ αυτω
λεγει· εαν ουν διασπαραξωσιν
οι λυκοι τα αρνια
Ειπεν ο ισ̄ τω πετρω· μη φοβει
σθωσαν τα αρνια τουσ λυκουσ
μετα το αποθανειν αυτα· και υμεισ
μη φοβεισθαι τουσ αποκτεννο
τασ υμασ· και μηδεν υμιν δυνα
μενουσ ποιειν· αλλα φοβεισθαι
τον μετα το αποθανειν υμασ·
εχοντα εξουσιαν ψυχησ και
σωματοσ του βαλειν εισ γεενναν
πυροσ· και γινωσκετε αδελ
φοι· οτι η επιδημια η εν τω κο
σμω τουτω τησ σαρκοσ ταυτησ
μικρα εστιν και ολιγοχρονιοσ
η δε επαγγελεια του χῡ μεγαλη
και θαυμαστη εστιν· και ανα
παυσισ τησ μελλουσησ βασιλειασ
και ζωησ αιωνιου·
Τι ουν εστιν ποιησαντασ επιτυ
χειν αυτων ει μη το οσιωσ και
δικαιωσ αναστρεφεσθαι· και
τα κοσμικα ταυτα· ωσ αλλοτρια
ηγεισθαι· και μη επιθυμειν αυ
των· εν γαρ τω επιθυμειν ημασ
κτησασθαι ταυτα· αποπιπτομε̄
τησ οδου τησ δικαιασ·
Λεγει δε ο κσ· ουδεισ οικετησ
δυναται δυσι κυριοισ δουλευειν
εαν ημεισ θελωμεν και θω̄ δου

λ]ευειμ και μαμωμα· ασυμφο ρ]ομ ημιμ εστιμ· τι γαρ' το οφελοσ· εαμ τισ τομ κοσμομ ολομ κερ δηση την δε ψυχην ζημιωθη·

Εστιμ δε ουτοσ ο αιωμ και ο μελ λωμ δυο εχθροι· ουτοσ λεγει μοι χειαμ· και φθοραμ· και φιλαργυ ριαμ· και αϖατημ· εκειμοσ δε τουτοισ αϖοτασσεται· ου δυναμε θα ουμ τωμ δυο φιλοι ειμαι· δει δε ημασ τουτω αϖοταξαμεμουσ εκειμω χρασθαι·

Οιομεθα οτι βελτιομ εστιμ τα εμ θαδε μισησαι· οτι μικρα και ολι γοχρομια· και φθαρτα· εκειμα δε αγαϖησαι τα αγαθα· και αφθαρτα·

Ποιουμτεσ γαρ' το θελημα του χυ ευρησομεμ αμαϖαυσιμ· ει δε μη γε· ουδεμ ημασ ρυσεται εκ τησ αιωμιου κολασεωσ· εαμ ϖαρα κουσωμεμ τωμ εμτολωμ αυτου·

Λεγει δε και η γραφη εμ τω ϊεζε κιηλ'· οτι εαμ αμαστη μωσε· και ϊωβ'· και δαμιηλ'· ου ρυσομται τα τε κμα αυτωμ εμ τη αιχμαλωσια·

Ει δε και οι τοιουτοι δικαιοι ου δυμαμται ταισ εαυτωμ δικαιο συμαισ ρυσασθαι τα τεκμα αυτω ημεισ εαμ μη τηρησωμεμ το βαϖτισμα αγμομ και αμιαμτομ· ϖοια ϖεϖοιθησει εισελευσομε θα εισ το βασιλειομ του θυ· η τισ ημωμ ϖαρακλητοσ εσται εαμ μη ευρεθωμεμ εργα εχομτεσ οσια και δικαια·

Ωστε ουμ αδελφοι μου αγωμι σωμεθα ειδοτεσ οτι εμ χερσιμ ο αιωμ· και οτι εισ τουσ φθαρτουσ αγωμασ καταϖλεουσιμ ϖολλοι αλλ ου ϖαμτεσ στεφαμουμται· ει μη οι ϖολλα κοϖιασαμτεσ και καλωσ αγωμισαμεμοι·

Ημεισ ουμ αγωμισωμεθα ϊμα ϖαμτεσ στεφαμωθωμεμ·

Ωστε θωμεμ την οδομ την ευ θειαμ· αγωμα τομ αφθαρτομ και ϖολλοι εισ αυτομ καταϖλευ σωμεμ· και αγωμισωμεθα ϊμα και στεφαμωθωμεμ· και ει μη δυμαμεθα ϖαμτεσ στεφα μ]ωθημαι· καμ εγγυσ του στε

φαμου γενωμεθα·
Ειδεναι ημασ δει οτι ο τον φθαρ
τον αγωνα αγωνιζομενοσ·
εαν ευρεθη φθειρων· μαστιγω
θεισ αιρεται· και εξω βαλλεται
του σταδιου·
Τι δοκειται ο τον τησ αφθαρσιασ
αγωνα φθειρασ τι παθειται·
Των γαρ μη τηρησαντων φησιν
την σφραγιδα· ο σκωληξ αυτων
ου τελευτησει· και το πυρ αυτων
ου σβεσθησεται· και εσονται εισ
ορασιν παση σαρκι·
Ωσ ουν εσμεν επι γησ μεταvο
ησωμεν· πηλοσ γαρ εσμεν εισ
την χειρα του τεχνιτου·
Ον τροπον γαρ ο κεραμευσ εαν
ποιη σκευοσ· και εν ταισ χερσι
αυτου διαστραφη η συντριβη·
παλιν αυτο αναπλασσει· εαν δε
προφθαση εισ την καμινον του
πυροσ αυτο βαλειν· ουκετι βο
ηθησει αυτω· ουτωσ και ημεισ
εωσ εσμεν εν τουτω τω κοσμω
εν τη σαρκι· α επραξαμεν πονη
ρα μετανοησωμεν εξ ολησ τησ
καρδιασ· ινα σωθωμεν υπο του
κυ· εωσ εχομεν καιρον μετα
νοιασ· μετα γαρ το εξελθειν ημασ·
εκ του κοσμου ουκετι δυναμεθα
εκει εξομολογησασθαι η μεταvο
ειν ετι· ωστε αδελφοι· ποιησα
τεσ το θελημα του πρσ· και την
σαρκαν αγνην τηρησαντεσ και
τασ εντολασ του κυ φυλαξαντεσ
ληψομεθα ζωην αιωνιον·
Λεγει γαρ ο κσ εν τω ευαγγελιω·
ει το μικρον ουκ ετηρησατε·
το μεγα τισ υμιν δωσει· λεγω γαρ
υμιν οτι ο πιστοσ εν ελαχιστω
και εν πολλω πιστοσ εστιν· αρα
ουν τουτο λεγει· τηρησατε την
σαρκα αγνην· και την σφραγιδα
ασπιλον ινα την αιωνιον ζωη
απολαβωμεν· και μη λεγετω
τισ υμων οτι αυτη η σαρξ· ου κρι
νεται ουδε ανισταται· γνωτε
εν τινι εσωθητε· εν τινι ανε
βλεψατε· ει μη εν τη σαρκι ταυτη
οντεσ· δει ουν ημασ ωσ ναον θυ
φυλασσειν την σαρκα· ον τροπο

γαρ εν τη σαρκι εκληθητε· και εν τη σαρκι ελευσεσθαι·

Εισ χσ ο κσ ο σωσασ ημασ· ων μεν το πρωτον πνα εγενετο σαρξ· και ουτωσ ημασ εκαλεσεν· ουτωσ και ημεισ εν ταυτη τη σαρκι απολημψομεθα· τον μισθον·

Αγαπωμεν ουν αλληλουσ οπωσ ελθωμεν παντεσ εισ την βασιλειαν του θυ· ωσ εχομεν καιρον του ιαθηναι· επιδωμεν εαυτουσ· τω θεραπευοντι θω· αντιμισθιαν αυτω διδοντεσ· ποιαν· το μετανοησαι εξ ειλικρινουσ καρδιασ· προγνωστησ γαρ εστιν των παντων και ειδωσ ημων τα εν καρδια· δωμεν ουν αυτω αινον· μη απο στοματοσ μονον· αλλα και απο καρδιασ· ινα ημασ προσδεξηται ωσ υιουσ·

Και γαρ ειπεν ο κσ· αδελφοι μου ουτοι εισιν οι ποιουντεσ το θελημα του πρσ μου·

Ωστε αδελφοι μου ποιησωμεν το θελημα του πρσ του καλεσαντοσ ημασ ινα ζησωμεν· και διωξωμεν μαλλον την αρετην· την δε κακιαν καταλειψωμεν ωσ προοδοιπορον των αμαρτιων ημων· και φυγωμεν την ασεβειαν μη ημασ καταλαβη κακα· εαν γαρ σπουδασωμεν αγαθοποιειν· διωξεται ημασ ειρηνη· δια ταυτην γαρ την αιτιαν ουκ εστιν ευρειν ανον οιτινεσ παραγουσι φοβουσ ανθρωπινουσ προηρημενοι μαλλον την ενθαδε απολαυσιν η την μελλουσαν επαγγελιαν· αγνοουσιν γαρ ηλικην εχει βασανον η ενθαδε απολαυσισ· και οιαν τρυφην εχει η μελλουσα επαγγελεια·

Και ει μεν αυτοι μονοι ταυτα επρασσον ανεκτον ην· νυν δε επιμενουσιν κακοδιδασκαλουντεσ· τασ αναιτιουσ ψυχασ ουκ ειδοτεσ οτι δισσην εξουσιν την κρισιν αυτοι τε και οι ακουοντεσ αυτων·

Ημεισ ουν εν καθαρα καρδια δουλευσωμεν τω θω· και εσομεθα δικαιοι· εαν δε μη δουλευσωμε

δια του μη πιστευειν ημασ[
επαγγελια του θυ· ταλαιπωρ[
εσομεθα· λεγει γαρ και ο προ[
τικοσ λογοσ· ταλαιπωροι εισ[
οι διψυχοι· οι δισταζοντεσ τ[
καρδια· οι λεγοντεσ ταυτα πα[
ηκουσαμεν και επι των πατ[
ρων ημων· ημεισ δε ημεραν
εξ ημερασ προσδεχομενοι· ου
δεν τουτων εωρακαμεν·

Ανοητοι· συμβαλετε εαυτουσ
ξυλω· λαβετε αμπελον· πρωτο
μεν φυλλοροει· ειτα βλαστοσ
γινεται· μετα ταυτα ομφαξ· ειτα
σταφυλη παρεστηκυῖα·

Ουτωσ και ο λαοσ μου ακαταστασιασ
και θλιψεισ εσχεν· επιτα απολη
ψεται τα αγαθα· ωστε αδελφοι μου·
μη διψυχωμεν· αλλα ελπισαν
τεσ ὑπομεινωμεν· ἱνα και τον
μισθον κομισωμεθα· πιστοσ
γαρ εστιν ο επαγγειλαμενοσ τασ
αντιμισθιασ αποδιδοναι εκαστω
των εργων αυτου·

Εαν ουν ποιησωμεν την δικαι
οσυνην εναντιον του θυ· εισηλ
θομεν εισ την βασιλειαν αυτου·
και ληψομεθα τασ επαγγελιασ
ασ ουκ ηκουσεν· ουδε οφθαλμοσ
ἰδεν ουδε επι καρδιαν ανου ανεβη·

Εκδεχωμεθα ουν καθ ωραν την
βασιλειαν του θυ εν αγαπη και δι
καιοσυνη· επει ιδη ουκ οιδαμεν
την ημεραν τησ επιφανιασ του θυ·]

Επερωτηθεισ γαρ αυτοσ ο κσ ὑπο
τινοσ ποτε ηξει αυτου η βασιλεια
ειπεν· οταν εσται τα δυο εν· και
το εξω ωσ το εσω· και το αρσεν με
τα τησ θηλιασ· ουτε αρσεν· ουτε
θηλυ· τα δυο δε εν εστιν· οταν
λαλωμεν αυτοισ αληθειαν·
και εν δυσι σωμασιν ανυποκρι
τωσ ειη μια ψυχη·

Και το εξω ωσ το εσω τουτο λεγει·
την ψυχην λεγει το εσω· το δε εξ[ω]
το σωμα λεγει· ον τροπον ουν
σου το σωμα φαινεται ουτωσ
και η ψυχη σου δηλοσ εστω εν τ[
καλοισ εργοισ·

Και το αρσεν μετα τησ θηλιασ
ουτε αρσεν· ουτε θηλυ τουτ[

CLEM. AD CORINTH. II, 11—12.

ΔΙΟΥΠΑΚΟΥΣΩΜΕΝΤΗΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙ
ΚΑΙΕΝΔΟΞΩΒΟΥΛΗΣΕΙΑΥΤΟΥ·ΚΑΙΙΚΕ
ΤΑΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙΤΟΥΕΛΕΟΥΣ·ΚΑΙΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΟΣΑΥΤΟΥΠΡΟΣΠΕΣΩΜΕ̄·
ΚΑΙΕΠΙΣΤΡΕΨΩΜΕΝΕΠΙΤΟΥΣΟΙΚΤΙΡ

ΔΙΑΛΛΞΑΣΟΛΟΝΤΟΝΚΟΣΜΟΝ·ΚΑΙΕΠΙ
ΤΟΤΕΡΜΑΤΗΣΑΥΣΕΩΣ

ΦΑΝΟΥΓΕΝΗΘΗΣΕΘΑ·
ΘΙΑΕΝΑΙΤΗΜΑΣΑΓΙΟΤΙΤΟΤΟΝΚΦΟΑΡ

ΩΜΑ ΣΕΙ ΡΑ · ΤΟΗ ΑΥ ΝΣ · ΟΝΣ ΑΓ ΛΑ · ΠΤΟ ΡΟ ΙΚΑ

Clem. Rom. ex Cod. Alex. Ed. C. de T

Lapidi inciderunt Giesecke et Devrient.

